DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 marca 1946 r.

Nr 3

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DEKRETY: Str.

Poz. 23 — z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu 58

„ 24 — z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym 63

„ 25 — z dnia 8 stycznia 1946 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych przepisów ustawodawstwa pracy na cały obszar Państwa Polskiego 67

„ 26 — z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Państwowa Komunikacja Samochodowa" 69

„ 27 — z dnia 22 stycznia 1946 r. o zawieszeniu biegu przedawnienia i przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego 70

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz 28 — z dnia 6 grudnia 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe osób wojskowych 71

„ 29 — z dnia 20 grudnia 1945 r. o zmianie granic miasta Łodzi. 74

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 30 — Skarbu z dnia 18 grudnia 1945 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uchyleniu taryfy celnej wywozowej 76

„ 31 — Skarbu z dnia 19 grudnia 1945 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uchyleniu rozporządzeń w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę towarów 77

„ 32 — Skarbu z dnia 10 stycznia 1946 r. o uchyleniu rozporządzenia z dnia 21 listopada 1944 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru 77

„ 33 — Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 stycznia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych 77

„ 34 — Skarbu z dnia 19 stycznia 1946 r. w sprawie zakazu sprowadzania z zagranicy zagranicznych i krajowych pieniędzy papierowych . . . 81

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW:

Poz. 35 — z dnia 6 grudnia 1945 r. 81

ZARZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz. 36 — z dnia 7 grudnia 1945 r. w sprawie ryczałtów dla urzędników Ochrony Skarbowej . . . 81

„ 37 — z dnia 7 grudnia 1945 r. w sprawie ryczałtów dla poborców skarbowych 81

„ 38 — z dnia 7 grudnia 1945 r. w sprawie ryczałtów urzędników Rejonów Kontroli Skarbowej oraz Brygad Ochrony Skarbowej 82

„ 39 — z dnia 1 lutego 1946 r. o przyjmowaniu przedpłat na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r. 82

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 40 — z dnia 6 lutego 1946 r. Nr D. V. 57378/4—255/45 w sprawie zezwolenia na bezpośrednie uiszczanie opłat stemplowych gotówką 83

„ 41 — z dnia 12 lutego 1946 r. Nr D. V. 3—1/2/3/46 (Nr 77) w sprawie zaliczek na podatek obrotowy i dochodowy 83

„ 42 — z dnia 18 lutego 1946 r. Nr D. VI. 1338/4/46 w sprawie używania cukru i barwnika sporządzonego z cukru skrobiowego do produkcji piwa dolnej fermentacji 84

„ 43 — z dnia 19 lutego 1946 r. Nr D. VI. 1287/4/46 (Nr 89) w sprawie postępowania z zajętymi drożdżami nielegalnego pochodzenia 84

„ 44 — z dnia 21 lutego 1946 r. Nr D. VI. 1931/4/46 (Nr 103) w sprawie odprawy celnej przesyłek UNRRA, zawierających artykuły akcyzowo-monopolowe 85

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

KOMUNIKATY Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat w sprawie urzędów Prokuratorii Generalnej 86

Komunikat w sprawie zaginięcia 10 pokwitowań kasy 1 Urzędu Skarbowego w Kielcach . . . 86

Komunikat w sprawie skradzenia pieczęci urzędowej Rejonu Kontroli Skarbowej w Ostrołęce 86

Komunikat w sprawie kont czekowych izb skarbowych i kas urzędów skarbowych w P.K.O. . 86

OGŁOSZENIA. . 90

23

DEKRET

z dnia 21 grudnia 1945 r.

o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. W celu racjonalnego wykorzystania uszczuplonego wskutek wojny zapasu lokali oraz planowego uregulowania publicznych potrzeb lokalowych wprowadza się w okresie czasu, dopóki odbudowa zniszczonych miast i osiedli nie zapewni dostatecznej ilości pomieszczeń dla instytucyj publicznych oraz nie zaspokoi potrzeb mieszkańców tych miast i osiedli, publiczną gospodarkę lokalami mieszkalnymi i użytkowymi, bądź też publiczną kontrolę najmu lokali na zasadach przepisów dekretu niniejszego.

Art. 2. 1. Publiczną gospodarkę lokalami stosuje się w m. st. Warszawie oraz w miastach Łodzi, Gdańsku, Lublinie, Krakowie, Katowicach i Poznaniu.

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wprowadzić w całości lub w części publiczną gospodarkę lokalami w innych miastach, a także w gminach wiejskich.

3. Wprowadzając gospodarkę publiczną lokalami w osiedlach podmiejskich, Rada Ministrów może podporządkować tę gospodarkę władzom kwaterunkowym miasta zainteresowanego.

4. W miejscowościach, nie objętych przepisami o publicznej gospodarce lokalami, miejskie (gminne) rady narodowe mogą — z inicjatywy własnej lub na wniosek władzy, sprawującej nadzór nad organami wykonawczymi danej jednostki terytorialnej — wprowadzić w drodze uchwały, publicznie ogłoszonej, kontrolę najmu lokali w myśl przepisów rozdziału III dekretu niniejszego.

Art. 3. Przepisom dekretu niniejszego nie podlegają:

a) pomieszczenia zajmowane przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i osoby, korzystające z prawa zakrajowości oraz urzędy konsularne;
b) świątynie i domy modlitwy wszystkich uznanych w Państwie wyznań religijnych;
c) budynki i lokale wyłączone spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie przepisów szczególnych.

Rozdział II.

Publiczna gospodarka lokalami mieszkalnymi i użytkowymi.

Art. 4. 1. W miastach i osiedlach, objętych publiczną gospodarką lokalami, samodzielne mieszkania i pomieszczenia sublokatorskie mogą zajmować tylko osoby, mające prawo uzyskania przydziału mieszkania lub pomieszczenia sublokatorskiego w mieście (osiedlu).

2. Prawo uzyskania przydziału (ust. 1) mają osoby, których zawód, wykonywana praca lub zajmowane stanowisko wymaga zamieszkania w mieście (osiedlu), a mianowicie:

a) posłowie do Krajowej Rady Narodowej;
b) osoby, zatrudnione w urzędach i władzach państwowych i samorządowych, przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych, instytucjach prawno-publicznych, stowarzyszeniach wyższej użyteczności oraz osoby, zatrudnione w szkołach i zakładach oświatowych;
c) wojskowi oddziałów, stacjonujących w mieście (osiedlu);
d) osoby zasiadające w organach ustrojowych i wykonawczych miasta (osiedla) oraz instytucyj publiczno-prawnych;
e) duchowni wyznań uznanych przez Państwo;
f) osoby zatrudnione w Związku Rewizyjnym Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej i należących do niego spółdzielniach oraz w związkach zawodowych i organizacjach społecznych;
g) osoby wykonywujące wolny zawód, zarejestrowane we właściwej izbie samorządu;
h) osoby prowadzące gospodarstwo rolne lub warzywniczo-ogrodnicze oraz osoby zatrudnione w tym gospodarstwie, o ile nie przekraczają liczby osób potrzebnych do prowadzenia gospodarstwa, ustalonej przez właściwe władze;
i) osoby prowadzące zakłady przemysłowe, handlowe i rzemieślnicze oraz osoby zatrudnione w tych zakładach, o ile nie przekraczają liczby osób potrzebnych do prowadzenia zakładu, którą ustalą właściwe władze;
j) młodzież pobierająca naukę w szkołach wyższych, średnich i zawodowych.

3. Miejska (gminna) rada narodowa może przyznać prawo uzyskania lokalu osobom, nie wymienionym w ust. 2.

Art. 5. 1. Poza wyjątkami, wynikającymi z przepisów dekretu niniejszego, prawo zajmowania samodzielnego mieszkania lub lokalu użytkowego w całości lub w części przysługuje jedynie na podstawie przydziału, wydanego przez właściwą władzę kwaterunkową.

2. Pomieszczenia sublokatorskie mieszkalne mogą być zajmowane zarówno w drodze swobodnego podnajmu, jak również w drodze przydziału, wydanego przez władzę kwaterunkową. Swobodny podnajem wymaga potwierdzenia władzy kwaterun-

kowej. Nie wolno oddawać w podnajem pomieszczeń osobom, które nie mają prawa uzyskania przydziału lokalu.

3. Przy wyznaczaniu pomieszczeń sublokatorskich w drodze przydziału, najemcy (głównemu lokatorowi) przysługuje prawo wyboru izb, które w granicach ustalonych norm zaludnienia chce zachować do osobistego użytku.

4. Przydzielając pomieszczenia sublokatorskie osobom, zatrudnionym w służbie państwowej lub samorządowej, władza kwaterunkowa może zobowiązać głównego lokatora do dostarczenia tym osobom na czas używania pomieszczenia najbardziej koniecznych sprzętów domowych, jeżeli posiada je w większej ilości, niż potrzebne do jego osobistego użytku.

Art. 6. 1. Miejska (gminna) rada narodowa może ustalić normę zaludnienia mieszkań, określając minimalną liczbę osób, jaka powinna przypadać na jedną izbę oraz minimalną powierzchnię użytkową mieszkania na jedną osobę, a także odchylenia od powszechnej normy, jakie mogą być czynione bądź z uwagi na rozkład lokalu, bądź dla osób, które ze względu na zajmowanie szczególnie odpowiedzialnego stanowiska w służbie publicznej lub pracy społecznej, albo z tytułu wykonywania swego zawodu lub z uwagi na stan zdrowia, wymagają specjalnych warunków mieszkaniowych.

2. Ustalając normy zaludnienia mieszkań, miejska (gminna) rada narodowa określi, jakie osoby, nie mające prawa do uzyskania przydziału mieszkania, a należące do rodziny lub domowników osoby uprawnionej, będą uwzględnione przy ustalaniu liczby osób, zajmujących mieszkanie.

3. Przepisy, normujące powierzchnię lokalu, mogą być wydane również dla biur, zakładów i innych lokali użytkowych, nie będących w użytkowaniu Państwa, samorządu i innych osób prawnych prawa publicznego, a to w porozumieniu z właściwymi władzami i organami nadzorczymi. Przepisy art. 29 mają tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 7. 1. Jeżeli po ustaleniu i podaniu do publicznej wiadomości normy zaludnienia mieszkań posiadacze mieszkań w terminie, zakreślonym przez miejską (gminną) radę narodową, nie dopełnią w drodze podnajmu zajmowanych mieszkań do określonej normy zaludnienia, mieszkania ich mogą być przez władzę kwaterunkową przymusowo dopełnione.

2. Przepis ustępu poprzedzającego nie odnosi się do mieszkań służbowych.

3. W razie stwierdzenia przeludnienia mieszkania, władza kwaterunkowa obowiązana jest, w miarę możności, dać do dyspozycji zainteresowanego inne większe mieszkanie lub przekwaterować sublokatorów.

4. Część lokalu użytkowego, przekraczająca normy powierzchni, ustalone według art. 6 ust. 3, może być przez władzę kwaterunkową wyjęta z użytkowania danej osoby lub instytucji z uwzględnieniem jednakże niezbędnych warunków dla prawidłowego przebiegu pracy w lokalu użytkowym.

Art. 8. 1. W domach, stanowiących własność Państwa, samorządu, instytucji społecznych i spółdzielni mieszkaniowych lub też przydzielonych tym instytucjom do użytkowania w całości, właścicielowi lub użytkownikowi służy prawo wskazania najemcy z tym zastrzeżeniem, że przydział lokalu może obejmować tylko osoby, posiadające uprawnienia do uzyskania przydziału lokalu i że przydział ten zostanie potwierdzony przez władzę kwaterunkową.

2. Niewskazanie najemcy w zakreślonym terminie uprawnia władzę kwaterunkową do przydziału lokalu we własnym zakresie działania.

3. W domach, wymienionych w ust. 1, kontrola wykorzystania powierzchni lokali zgodnie z ustalonymi dla danego miasta normami i określenie wolnej do podnajmu powierzchni lokalu należy do władzy kwaterunkowej.

4. Przepisy ustępów poprzedzających nie odnoszą się do budynków mieszkalnych, położonych w obrębie zakładów przemysłowych lub przedsiębiorstw państwowych, a przeznaczonych wyłącznie dla osób zatrudnionych w tych zakładach i przedsiębiorstwach. Gospodarkę lokalami mieszkalnymi w tych zakładach i przedsiębiorstwach wykonują właściwe organa zarządzające. Wojewódzka komisja lokalowa ma jednak prawo kontroli gospodarki mieszkaniowej w takich budynkach i może zastrzec sobie prawo dysponowania wolnymi lokalami.

Art. 9. 1. Władza budowlana może na wniosek władzy kwaterunkowej zarządzić przerobienie samodzielnego mieszkania ponad trzyizbowego na dwa lub więcej samodzielnych mieszkań, a jeśli tego właściciel nieruchomości nie dopełni w oznaczonym terminie — wykonać tę przeróbkę na jego rachunek i w przypadku nieściągalności sumą wyłożonych kosztów obciążyć hipotecznie daną nieruchomość.

2. Prawomocne orzeczenie władzy budowlanej, wydane na podstawie ust. 1. jest tytułem do dokonania wpisu hipotecznego.

Art. 10. 1. Wszelkie umowy o najem lokali, zawarte wbrew przepisom niniejszego dekretu, są zabronione i nieważne.

2. Z chwilą objęcia lokalu na podstawie udzielonego przydziału, zawiązuje się z mocy samego prawa pomiędzy właścicielem nieruchomości lub głównym lokatorem a osobą, której lokal przydzielono, stosunek najmu lub podnajmu.

Art. 11. 1. O każdym zwolnieniu samodzielnego mieszkania albo lokalu użytkowego, właściciel lub zarządca nieruchomości winien w ciągu 3 dni zawiadomić władzę kwaterunkową.

2. Obowiązek, przewidziany w ustępie poprzedzającym, może być rozciągnięty przez miejską (gminną) radę narodową w związku z wprowadzeniem norm zaludnienia mieszkań także i na pomieszczenia sublokatorskie.

3. W razie wprowadzenia norm zaludnienia miejska (gminna) rada narodowa może nałożyć na właścicieli lub zarządców nieruchomości oraz głównych lokatorów obowiązek zgłaszania do władzy

kwaterunkowej lokalu niedostatecznie zaludnionego.

Art. 12. 1. Zabronione i nieważne są umowy o odstępne w jakiejkolwiek postaci na rzecz ustępującego najemcy (podnajemcy) lub właściciela nieruchomości, bądź na rzecz innej osoby, jak również o wynagrodzenie za pośrednictwo przy najmie i wyszukaniu lokalu lub o świadczenia, nie pozostające w bezpośrednim związku z najmem (podnajmem).

2. Nie wolno lokali mieszkalnych przeznaczać na cele handlowe, przemysłowe, rozrywkowe i inne prywatne cele niemieszkaniowe, z wyjątkiem przypadków uzasadnionych nieodzownymi potrzebami publicznymi.

3. Zakaz, przewidziany w ust. 2, nie odnosi się do przypadków, gdy część lokalu niezbędna jest do wykonywania zawodu w mieście (osiedlu) przez uprawnione do tego osoby.

Art. 13. 1. W razie utraty prawa do przydziału lokalu (art. 4), przydział lokalu może być cofnięty i opróżnienie lokalu winno nastąpić w ciągu 3 miesięcy od stwierdzonej przez władzę kwaterunkową daty utraty tego prawa.

2. Z mieszkania samodzielnego, zwolnionego przez najemcę, można usunąć podnajemców, przydzielając im pomieszczenia zastępcze.

Art. 14. 1. W miastach, objętych przepisami o publicznej gospodarce lokalami, zarządy miejskie, kierując się potrzebami gospodarczymi oraz miejscowymi możliwościami lokalowymi, sporządzą plan rozmieszczenia poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i rzemieślniczych oraz innych placówek gospodarczych.

2. Plan rozmieszczenia przedsiębiorstw i placówek gospodarczych winien najpóźniej w ciągu 3 miesięcy uzyskać zatwierdzenie specjalnej komisji, wyznaczonej przez Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami. Jeżeli komisja nie zatwierdzi planu w tym terminie, plan staje się prawomocny po upływie tego terminu. W skład komisji wchodzą również przedstawiciele miejskiej rady narodowej.

3. Z chwilą zatwierdzenia planu rozmieszczenia przedsiębiorstw i placówek gospodarczych, zgodnie z ustępami poprzedzającymi, władze kwaterunkowe obowiązane są w ramach publicznej gospodarki lokalami stosować się do tego planu.

4. Plan rozmieszczenia winien uwzględnić zapewnienie lokali dla wszystkich istniejących przedsiębiorstw przemysłowych, rzemieślniczych i handlowych z wyjątkiem przedsiębiorstw handlu rozwoźnego, obnośnego i jarmarcznego. Ilość przedsiębiorstw, których dotyczy powyższy wyjątek, może ulec redukcji.

Art. 15. 1. W ciągu trzech miesięcy po podaniu w drodze obwieszczenia do publicznej wiadomości planu rozmieszczenia przedsiębiorstw, ustalonego na podstawie art. 14, zarząd miejski może nakazać translokację poszczególnych przedsiębiorstw zgodnie z tym planem oraz usunięcie z lokali przedsiębiorstw, nie objętych tym planem.

2. Prawomocna decyzja, wydana na podstawie ustępu poprzedzającego, daje zarządowi miejskiemu prawo do usuwania z mieszkań i pomieszczeń sublokatorskich wszystkich osób, prowadzących przedsiębiorstwa usunięte z lokali i osób zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach — chyba, że osoby, zajmujące mieszkania lub pomieszczenia sublokatorskie, mają prawo do uzyskania przydziału z innego tytułu (art. 4).

3. Władza kwaterunkowa może uzależnić zgodę przydziału lokalu na założenie lub rozszerzenie działalności przedsiębiorstwa:

a) od stwierdzenia, że istnieje możliwość zapewnienia mu koniecznej ilości lokali dla warsztatu pracy i mieszkań dla pracowników,

b) od zobowiązania się przedsiębiorstwa do zapewnienia potrzebnej ilości lokali drogą odbudowania czy wyremontowania na ten cel lokali w zniszczonych domach lub wybudowania nowych domów.

4. Władza kwaterunkowa w porozumieniu z władzą budowlaną może zażądać od istniejących już przedsiębiorstw — za zgodą właściwej władzy państwowej — wykonania w określonym terminie budowy, odbudowy lub remontu określonej ilości lokali dla potrzeb tego przedsiębiorstwa i jego pracowników.

5. Przepisy art. 29 mają tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 16. 1. Analogicznie do przepisów art. 14 i 15 zarząd miejski za zgodą właściwej rady narodowej lub na zarządzenie prezydium hierachicznie wyższej rady narodowej opracowuje plan rozmieszczenia w mieście instytucyj i placówek kulturalnych i społecznych.

2. Przepisy art. 14 ust. 2 i 3 oraz art. 15 mają tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 17. Przy przydzielaniu lokali użytkowych pierwszeństwo do uzyskania lokali służy przedsiębiorstwom państwowym, samorządowym lub będącym pod zarządem państwowym, przedsiębiorstwom o charakterze społecznym lub działającym w interesie publicznym, a spośród innych — należącym do osób, posiadających odpowiednie kwalifikacje zawodowe.

Art. 18. 1. Osoby, które uzyskały przydział lokalu mieszkalnego lub użytkowego — w mieście (osiedlu), mogą być usunięte z lokalu (art. 25 lit. b) po uprzednim dostarczeniu im innego lokalu zastępczego. Osoby te mają prawo do otrzymania zwrotu kosztów przeprowadzki. Decyzja w przedmiocie zwrotu kosztów przeprowadzki określi ich wysokość i podlega natychmiastowej wykonalności.

2. Koszty przeprowadzki, o których mowa w ustępie poprzedzającym, ponosi osoba prawna lub instytucja, na korzyść której dokonano usunięcia z lokalu.

Rozdział III.

Publiczna kontrola najmu lokali.

Art. 19. 1 W miastach i osiedlach, w których nie została wprowadzona publiczna gospodarka lo-

kalami, mogą miejskie (gminne) rady narodowe z inicjatywy własnej, bądź na wniosek władzy, sprawującej nadzór nad organami wykonawczymi miasta (osiedla), wprowadzić w drodze uchwały, publicznie ogłoszonej, kontrolę najmu lokali mieszkalnych

2. Jednocześnie z wprowadzeniem publicznej kontroli najmu lokali powołane zostaną odpowiednie organa rad narodowych (komisje lokalowe), przewidziane dekretem niniejszym.

Art. 20. Publiczna kontrola najmu lokali obejmuje uprawnienia władzy kwaterunkowej do:

a) przydzielania lokali na wniosek osób zainteresowanych,
b) regulowania wielkości pomieszczeń zgodnie z przepisami kwaterunkowymi,
c) regulowania stosunków między najemcą a wynajmującym odnośnie używania lokali,
d) wydawania na żądanie władz sądowych opinii w kwestiach odroczenia eksmisji lokatora (sublokatora).

Art. 21. Po wprowadzeniu publicznej kontroli najmu lokali właściciele nieruchomości (zarządcy domów) obowiązani są:

a) podawać do publicznej wiadomości, w sposób unormowany miejscowymi przepisami kwaterunkowymi, wydanymi przez miejską (gminną) radę narodową, informacje o każdym wolnym lokalu,
b) poddawać kontroli uprawnionych władz lokale, zarówno zajęte, jak i wolne,
c) uzyskać zatwierdzenie władzy kwaterunkowej dla każdej zawieranej umowy najmu pod rygorem jej nieważności.

Art. 22. 1. Państwowe władze cywilne i wojskowe oraz władze samorządowe, mają prawo pierwszeństwa do uzyskania przydziału lokali na publiczne potrzeby kwaterunkowe.

2. Właściwe rady narodowe mają ponadto prawo orzekania, jakie potrzeby lokalowe instytucyj społecznych, współpracujących z samorządem, winny być traktowane jako publiczne potrzeby kwaterunkowe.

Art. 23. Przepisom o publicznej kontroli najmu lokali nie podlegają, poza wymienionymi w art. 3, budynki będące własnością Skarbu Państwa, związków samorządu terytorialnego lub osób prawnych prawa publicznego, o ile nie pozostają w używaniu osób i instytucyj prywatnych na zasadzie umów o charakterze prywatno-prawnym.

Rozdział IV.
Władze kwaterunkowe i komisje lokalowe.

Art. 24. 1. W miastach władzą kwaterunkową jest zarząd miejski, działający przy pomocy specjalnie do tego powołanego wydziału (oddziału, referatu) kwaterunkowego. W miastach wydzielonych mogą być powołane nadto dzielnicowe biura kwaterunkowe. O zakresie czynności wydziału i biur kwaterunkowych należy podać do wiadomości publicznej.

2. W gminach wiejskich władzą kwaterunkową jest zarząd gminny.

Art. 25. W ramach publicznej gospodarki lokalami władza kwaterunkowa orzeka w przedmiocie:

a) przydziału lokali (w całości lub części) albo zespołu lokali (budynków);
b) nakazania usunięcia osób z lokali potrzebnych na mieszkania służbowe oraz na lokale dla urzędów, władz, zakładów, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych oraz samorządowych, albo będących pod zarządem państwowym, dla stowarzyszeń wyższej użyteczności publicznej i osób prawnych prawa publicznego, a nadto dla mających szczególnie ważne znaczenie gospodarcze przedsiębiorstw społecznych i spółdzielczych zarówno na pomieszczenia użytkowe, jak i mieszkania dla pracowników;
c) nakazania usunięcia osób lub instytucyj nie posiadających prawa uzyskania przydziału lokalu w mieście (osiedlu) z lokali, potrzebnych dla osób lub instytucji, którym prawo to przysługuje, jak również nakazania usunięcia osób, które zajęły lokal bez uzyskania wymaganego przydziału;
d) zajmowania przymusowego pomieszczeń w hotelach, pensjonatach, domach zajezdnych oraz w mieszkaniach prywatnych na przejściowe kwatery służbowe dla pracowników służb publicznych i osób wojskowych;
e) udzielania zezwoleń na zamianę lokali, o ile zamiana ta nie narusza praw innych osób;
f) regulowania wszelkich innych spraw, związanych z publiczną gospodarką lokalami.

Art. 26. 1. Właściwe miejskie (gminne) rady narodowe powołają miejskie (gminne) komisje lokalowe (mieszkaniowe) i ustalą wewnętrzną organizację i regulamin czynności tych komisyj.

2. Do zakresu działania miejskich (gminnych) komisyj lokalowych (mieszkaniowych) należy orzekanie na skutek odwołań od decyzji władz kwaterunkowych w sprawach publicznej gospodarki lokalami bądź w sprawach publicznej kontroli najmu, o ile nie należą one do właściwości wojewódzkich komisyj lokalowych, a nadto wykonywanie kontroli społecznej nad funkcjonowaniem władz kwaterunkowych w ramach publicznej gospodarki lokalami lub publicznej kontroli najmu lokali.

3. W miastach, w których utworzone będą dzielnicowe biura kwaterunkowe, miejska rada narodowa powoła nadto dzielnicowe komisje lokalowe (mieszkaniowe) oraz określi i poda do publicznej wiadomości zakres działania poszczególnych komisyj.

4. W przypadku, przewidzianym w art. 2 ust. 3, miejskie (gminne) komisje lokalowe (mieszkaniowe) w osiedlach podmiejskich stają się dzielnicowymi komisjami lokalowymi, o ile miejska rada narodowa danego miasta nie postanowi inaczej.

5. W m. st. Warszawie i m. Łodzi prezydium miejskiej rady narodowej, a w innych miastach (osiedlach) prezydia wojewódzkich rad narodo-

wych, mogą w drodze nadzoru zmienić orzeczenie komisji w przypadku stwierdzenia jawnego pogwałcenia przepisów dekretu niniejszego.

Art. 27. 1. Miejska (gminna) rada narodowa może powołać do życia domowe (kolonijne) organa których celem będzie dopilnowanie, ażeby przepisy, dotyczące publicznej gospodarki lokalami bądź publicznej kontroli najmu lokali, były należycie wykonywane przez mieszkańców poszczególnych nieruchomości, jak również przez zarządców domów i osoby, prowadzące meldunki. Sposób powołania i zakres kompetencji tych organów określą przepisy, wydane przez właściwe rady narodowe.

2. Dla celów wymienionych w ustępie poprzedzającym, można się również oprzeć na organach spółdzielni mieszkaniowych.

Art. 28. 1. Dla miast i terenów, poddanych przepisom publicznej gospodarki lokalami bądź publicznej kontroli najmu lokali, powołane zostaną wojewódzkie komisje lokalowe.

2. Wojewódzka komisja lokalowa obejmuje okręg województwa. Składa się ona z przewodniczącego, jego zastępcy oraz członków, delegowanych przez władze rządowe i prezydia wojewódzkich rad narodowych, a w m. st. Warszawie i m. Łodzi przez zarządy miejskie.

3. Sposób powoływania i wewnętrzną organizację wojewódzkich komisyj lokalowych ustali Prezes Rady Ministrów.

Art. 29. Do zakresu działania wojewódzkiej komisji lokalowej należy:

a) udzielanie zezwoleń urzędom, władzom, zakładom, przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym oraz samorządowym albo pozostającym pod zarządem państwowym, osobom prawnym prawa publicznego oraz stowarzyszeniom wyższej użyteczności publicznej na złożenie wniosku do zarządu miejskiego (gminnego) o przydzielenie lokalu (pomieszczenia) lub budynku na potrzeby własne lub ich pracowników;

b) ustalanie, w jakiej kolejności i w myśl jakich zasad pierwszeństwa wnioski, wymienione pod literą a), mają być uwzględnione;

c) ustalanie, czy przedsiębiorstwo społeczne lub spółdzielcze ma szczególne znaczenie gospodarcze;

d) ustalanie, na wniosek władzy kwaterunkowej, maksymalnej powierzchni biur, zakładów i innych lokali użytkowych, będących w użytkowaniu Państwa, samorządu i innych osób prawnych prawa publicznego;

e) orzekanie na skutek odwołań od decyzyj władz kwaterunkowych w sprawach, w których strona należy do rzędu wymienionych pod lit. a);

f) wykonywanie kontroli nad władzami kwaterunkowymi w zakresie publicznej gospodarki lokalami bądź kontroli najmu lokali z punktu widzenia publicznych potrzeb lokalowych;

g) wykonywanie kontroli i dysponowanie lokalami w budynkach, wymienionych w art. 8 ust. 4.

Rozdział V.
Nadzór państwowy.

Art. 30. Nadzór państwowy w zakresie strzeżenia interesów państwowych, a w szczególności interesów urzędów państwowych, samorządowych i instytucyj użyteczności publicznej sprawuje Państwowa Komisja Lokalowa, której skład, sposób postępowania i wewnętrzną organizację ustali Prezes Rady Ministrów. Nadzór ten Państwowa Komisja Lokalowa wykonywa w porozumieniu z właściwymi radami narodowymi, co nie narusza uprawnień nadzorczych Ministra Administracji Publicznej w stosunku do samorządowych organów wykonawczych.

Rozdział VI.
Postępowanie i przepisy karne.

Art. 31. W toku postępowania przed władzami kwaterunkowymi oraz komisjami lokalowymi stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym, o ile nie wynika inaczej z przepisów dekretu niniejszego.

Art. 32. 1. Władza kwaterunkowa przed wydaniem decyzji winna dać możność osobom interesowanym złożenia wyjaśnień i przedstawienia dowodów.

2. Osobami interesowanymi w rozumieniu dekretu niniejszego są: właściciel lub zarządca nieruchomości, posiadacz lokalu (najemca, podnajemca) oraz osoby domagające się przydzielenia im tego lokalu.

3. Decyzje mogą być wydawane tylko w formie pisemnej.

4. Gdy decyzja dotyczy przydzielenia lokalu wolnego na cele publiczne, władza kwaterunkowa może orzec, że decyzja ulega natychmiastowej wykonalności.

Art. 33. Od decyzji, wydanej przez władzę kwaterunkową, osoba interesowana może za pośrednictwem organu, który wydał decyzję, wnieść odwołanie do właściwej komisji lokalowej w ciągu 7 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu decyzji stronie skarżącej.

Art. 34. 1. Komisje lokalowe rozpoznają sprawy z odwołań od decyzji władz kwaterunkowych na rozprawie ustnej.

2. O terminie rozprawy należy osobę, która wniosła odwołanie, i osobę, na korzyść której zaskarżona decyzja zapadła, zawiadomić pisemnie lub ustnie, w sposób umożliwiający jej wzięcie udziału w rozprawie.

Art. 35. Orzeczenia komisyj lokalowych są prawomocne.

Art. 36. 1. Prawomocne lub ulegające natychmiastowej wykonalności decyzje władz kwaterunkowych oraz orzeczenia komisyj lokalowych są wykonywane przez zarząd miejski (gminny), jako władzę egzekucyjną, w trybie postępowania przymusowego w administracji z tym zastrzeżeniem, że przymusowe usunięcie osób z lokalu może nastąpić nie inaczej, jak po uprzednim wezwaniu ich do do-

browolnego opróżnienia lokalu i nie wcześniej, niż po upływie 14 dni po dniu doręczenia wezwania.

2. Organa Milicji Obywatelskiej obowiązane są na żądanie zarządu miejskiego (gminnego) udzielić pomocy przy wykonywaniu decyzji i orzeczeń, wymienionych w ust. 1.

3. W stosunku do osób i instytucyj wojskowych odpowiednie organa władz wojskowych obowiązane są do niesienia pomocy zarządowi miejskiemu (gminnemu).

Art. 37. Kto wbrew przepisom niniejszego dekretu:

a) wchodzi w posiadanie lokalu bez uzyskania przydziału lub zatwierdzenia umowy najmu albo wchodzi w posiadanie pomieszczenia sublokatorskiego, nie będąc do tego uprawnionym,

b) oddaje w najem lokal osobie, nie posiadającej przydziału lub zatwierdzenia umowy najmu, albo podnajmuje pomieszczenie sublokatorskie osobie do tego nieuprawnionej,

c) bierze udział w zawarciu umowy, przewidzianej w art. 12 ust. 1

podlega karze aresztu do lat dwóch i grzywny do 100.000 złotych lub jednej z tych kar.

Art. 38. 1. Kto w celu obejścia przepisów dekretu niniejszego:

a) podaje nieprawdziwe dane władzy kwaterunkowej lub komisji lokalowej,

b) zgłasza do zameldowania w lokalu osoby, faktycznie w nim nie mieszkające, lub nie dopełni obowiązku wymeldowania osób, które opuściły lokal,

c) zaniedba udzielenia władzy kwaterunkowej odpowiednich informacyj nakazanych przepisami dekretu niniejszego —

podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 30.000 złotych lub jednej z tych kar.

2. Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

3. Orzeczone grzywny przypadają na rzecz budżetów miejskich (gminnych).

Art. 39. Zarząd miejski (gminny) może osobę ukaraną prawomocnym orzeczeniem za czyny, przewidziane w art. 37 lub 38, pozbawić prawa przydziału lokalu w danym mieście (osiedlu).

Art. 40. 1. Przepisy dekretu niniejszego nie wyłączają zwykłej drogi sądowej o wydanie przedmiotu najmu lub podnajmu (o eksmisję) w przypadkach, gdy strona ma prawo odstąpienia od umowy najmu (podnajmu) bez wypowiedzenia.

2. Orzeczenie sądowe, uwzględniające powództwo (ust. 1), może być wykonane nie wcześniej, niż po uprzednim zawiadomieniu władzy kwaterunkowej przez komornika o wszczęciu egzekucji.

Rozdział VII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 41. Komorne za lokale mieszkalne obowiązuje w wysokości z dnia 1 września 1939 r., o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Art. 42. 1. W miastach (osiedlach), poddanych przepisom dekretu niniejszego, sprawy mieszkaniowe nieukończone prawomocnie w chwili wejścia w życie tegoż dekretu komisje mieszkaniowe przekażą zarządowi miejskiemu (gminnemu), zaś sprawy, zawisłe w tym czasie w sądach na skutek odwołań od orzeczeń komisyj mieszkaniowych będą prowadzone nadal, aż do ich ukończenia, według dotychczasowych przepisów. Jeżeli odwołania, wniesione w tych sprawach, nie wpłynęły do sądu, będą one skierowane do właściwej komisji według przepisów dekretu niniejszego.

2. W miastach (osiedlach), nie poddanych przepisom dekretu niniejszego, sprawy mieszkaniowe, nie ukończone prawomocnie w chwili wejścia w życie tego dekretu, ulegają umorzeniu z mocy samego prawa.

Art. 43. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom: Administracji Publicznej, Sprawiedliwości i Odbudowy oraz innym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

Art. 44. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą dekret z dnia 7 września 1944 r. o komisjach mieszkaniowych (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 18).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów i Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Zaruk-Michalski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 27).

24

DEKRET

z dnia 8 stycznia 1946 r.

o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 28 marca 1933 r.

o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 855), ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15), ustawą z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 227), ustawą z dnia 23 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 258), dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 7 września 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 19); dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 7 września 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 24), dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 października 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 44) i dekretem z dnia 29 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 240) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 5 skreśla się punkty 1) i 2) ust. (1) oraz ust. (2);
2) w art. 6 skreśla się w ust. (1) pkt 1) wyrazy „z wyjątkiem objętych przepisem ust. (3) pkt. 1)";
3) w art. 6 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Obowiązkowi ubezpieczenia, określonego niniejszą ustawą, podlegają tylko w zakresie art. 1 pkt 1): funkcjonariusze państwowi, nie wyłączając profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich oraz nauczycieli, sędziowie w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, prokuratorzy, asesorowie i aplikanci sądowi, tudzież pracownicy przedsiębiorstw, zakładów i instytucyj państwowych, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny";

4) w art. 6 skreśla się ust. (3) pkt. 1);
5) w art. 6 skreśla się ust. (4);
6) w art. 6-b otrzymuje brzmienie:

„Art. 6-b (1) Na wniosek właściwych władz, instytucyj, osób prawnych prawa publicznego, zrzeszeń lub związków zawodowych Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi Ministrami może zwolnić od obowiązku ubezpieczenia w zakresie art. 1 pkt 1) poszczególne kategorie osób, objętych art. 6 ust. (2), jeżeli na innej podstawie mają prawo i możliwość korzystania ze świadczeń na wypadek choroby i macierzyństwa co najmniej w zakresie i na warunkach, określonych w niniejszej ustawie.

(2) Obowiązkowi ubezpieczenia w zakresie art. 1 pkt. 2) lit. b) nie podlegają pracownicy związków samorządu terytorialnego oraz pracownicy przedsiębiorstw i zakładów tych związków z tytułu wszelkich zatrudnień, jeżeli na mocy statutu, zatwierdzonego przez władzę nadzorczą tych związków: 1) przysługuje im prawo do świadczeń nie mniejszych i na warunkach nie gorszych od przewidzianych ustawą niniejszą w ubezpieczeniu w zakresie art. 1 pkt. 2) lit. b) i 2) uprawnienia przewidziane w pkt 1) przysługują wszystkim pracownikom, którzy zatrudnieni są dłużej niż rok w tym samym związku samorządu terytorialnego, w jego przedsiębiorstwie lub zakładzie.";

7) art. 7 skreśla się;
8) w art. 13 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Jeżeli ustawa niniejsza nie stanowi inaczej, wymiar świadczeń i składek odbywa się na podstawie faktycznych zarobków ubezpieczonych.";

9) w art. 13 skreśla się ustępy (2) i (3);
10) w art. 13 ust. (4) otrzymuje brzmienie:

„(4) W razie zmiany stosunków zarobkowych Minister Pracy i Opieki Społecznej może w porozumieniu z właściwymi Ministrami ustalić dla poszczególnych rodzajów ubezpieczeń najwyższe normy zarobków, jako podstawę wymiaru świadczeń i składek.";

11) w art. 13 ust. (6) zastępuje się cyfrę 2 cyfrą 4;
12) w art. 16 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Pracownicy rolni, z wyjątkiem pracowników umysłowych oraz specjalnie wykwalifikowanych, ubezpieczeni będą na podstawie przeciętnych zarobków miesięcznych, ustalanych corocznie przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych po wysłuchaniu opinii organizacji zawodowych. Za pracowników rolnych uważa się pracowników zatrudnionych w gospodarstwach rolnych, leśnych, ogrodowych, hodowlanych i rybnych, jak również w zakładach pracy, ściśle z tymi gospodarstwami związanych, a nie posiadających przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego, a także pomoc domową w tych gospodarstwach i zakładach pracy, jak również te kategorie pracowników, zatrudnionych przy melioracjach i wykonywanych przez Państwo pracach regulacyjno-agrarnych, które określą rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych. Minister Pracy i Opieki Społecznej w drodze rozporządzeń, wydanych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, ustala rodzaje zakładów pracy, ściśle związanych z powyższymi gospodarstwami, a nie posiadających przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego";

13) w art. 16 skreśla się ust. (3);
14) po art. 19 dodaje się nowy art. 19-a w brzmieniu:

„Art. 19-a. (1) Pracodawcami w rozumieniu niniejszej ustawy są osoby fizyczne i prawne prawa prywatnego lub publicznego oraz władze, urzędy i instytucje zatrudniające pracowników podlegających ubezpieczeniu według zasad niniejszej ustawy.

(2) Pracodawcami rolnymi są osoby, zatrudniające pracowników rolnych.";

15) w art. 21 ust. (7) otrzymuje brzmienie:

„(7) Minister Pracy i Opieki Społecznej mo-

że w drodze rozporządzeń odrębnie unormować sposób dokonywania zgłoszeń oraz podstawę wymiaru i sposób obliczania lub ryczałtowania składki w odniesieniu do osób, podlegających ubezpieczeniu tylko w zakresie art. 1 pkt 1) lub podlegających ubezpieczeniu tylko w zakresie art. 1 pkt 2) lit. a) i nie objętych przepisem ust. (6) niniejszego artykułu.";

16) art. 100 otrzymuje brzmienie:

„Art. 100. Zasiłku chorobowego nie otrzymują:

1) ubezpieczeni, wymienieni w art. 6 ust. (2),
2) uczniowie, terminatorzy i praktykanci, wolontariusze, tudzież krewni i powinowaci pracodawców, nie otrzymujący wynagrodzenia.";

17) w art. 106 określenie „50%" zastępuje się określeniem „100%";

18) art. 109 otrzymuje brzmienie:

„Art. 109. (1) Statut ubezpieczalni społecznej może ustanowić następujące świadczenia dodatkowe, jeżeli zachodzą warunki, przewidziane w art. 240 ust. (1):

1) podwyższenie zasiłku połogowego (art. 106),
2) podwyższenie zasiłku chorobowego (art. 99 ust. (1)),
3) przedłużenie okresu udzielania pomocy leczniczej (art. 95 ust. (1) i 110 ust. (1) pkt. 1),
4) przedłużenie okresu pobierania zasiłku chorobowego (art. 95 ust. (1) pkt. 2),
5) przedłużenie okresu pobierania zasiłku połogowego do 12 tygodni, z czego 2 tygodnie przed porodem, do 10 tygodni po porodzie.

(2) Statut może uzależnić przyznawanie dodatkowych świadczeń od czasu trwania ubezpieczenia, a nadto co do świadczeń leczniczych — od rodzaju choroby, co do zasiłku połogowego — od liczby dzieci.";

19) w art. 110 ust. (1) pkt. 1) po słowach „13 tygodni" wstawia się słowa „w poszczególnym wypadku choroby";

20) w art. 117 ust. (6) dodaje się na końcu następujące zdanie: „Członkowie rodziny mają w tych przypadkach prawo do świadczeń aż do wyczerpania przez ubezpieczonego okresu zasiłkowego.";

21) dodaje się nowy art. 123-a w brzmieniu następującym:

„Art. 123-a. Ubezpieczalnia zwraca koszty przejazdu do lekarza, szpitala, zakładu leczniczego itp. dokonanego na zlecenie ubezpieczalni, a bez tego zlecenia — w przypadkach, określonych w regulaminie dla chorych. Normy należności za przejazdy furmankami ustala dla gmin wiejskich właściwa powiatowa władza administracji ogólnej, dla gmin miejskich — zarząd miejski.";

22) dodaje się nowy art. 123-b w brzmieniu następującym:

„Art. 123-b. Pracodawcy rolni obowiązani są dostarczyć środków lokomocji dla przewozu chorych pracowników rolnych i członków ich rodzin do lekarza, szpitala, zakładu leczniczego itp., a w przypadkach niedostarczenia środków lokomocji zwrócić pracownikom rolnym poniesione z tego powodu koszty.";

23) w art. 153 po ust. (3) wprowadza się nowy ust. (4) w brzmieniu:

„(4) W przypadkach, w których inwalidztwo powstało w związku z wojną, Zakład może przyznać prawo do renty, jeżeli ubezpieczony przebył co najmniej 150 tygodni składkowych w ubezpieczeniu; Zakład może także zwolnić z wymogu, aby 50 tygodni składkowych przypadało na okres ostatnich 3 lat przed powstaniem inwalidztwa.";

24) art. 213 skreśla się;

25) w art. 220 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Niezależnie od składek, ustalonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, wysokość składek wynosi w stosunku do zarobku osoby ubezpieczonej:

1) za ubezpieczenie w zakresie art. 1 pkt. 1):
   a) ubezpieczonych, wymienionych w art. 6 ust. (2) niniejszej ustawy — 3,5%,
   b) pracowników umysłowych w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 323), nie wyłączając pracowników objętych art. 4 tego rozporządzenia — 4,6%,
   c) pozostałych ubezpieczonych — 5%;
2) za ubezpieczenie w zakresie art. 1 pkt 2) lit. b):
   a) robotników zatrudnionych w górnictwie i hutnictwie — 5,8%,
   b) pozostałych ubezpieczonych — 5,2%.";

26) w art. 254 ust. (1) zmienić kropkę na przecinek i dodać na końcu zdanie: „który przy ustalaniu planu i ogólnych zasad działalności leczniczej i zapobiegawczej tych instytucji współdziała z Ministrem Zdrowia.";

27) art. 276 otrzymuje brzmienie:

„Art. 276. Pracodawca rolny, który odmawia dostarczenia środków lokomocji dla przewozu chorych pracowników rolnych lub członków ich rodzin (art. 123-b) podlega, niezależnie od obowiązku zwrócenia pracownikom kosztów tej lokomocji, karze grzywny do 3.000 zł.";

28) art. 311 otrzymuje brzmienie:

„Art. 311. (1) Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Zdrowia, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Administracji Publicznej określa w drodze rozporządzeń terminy i warunki zastosowania do pracowników rolnych ubezpieczenia w zakresie art. 1 pkt 1) ustawy niniejszej, zasady

współpracy samorządu terytorialnego przy wykonywaniu tego ubezpieczenia, a także terminy ustania obowiązków pracodawców rolnych w zakresie art. 212.

(2) Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Administracji Publicznej określi w drodze rozporządzeń terminy zastosowania do robotników rolnych przepisów o ubezpieczeniu w zakresie art. 1 pkt 2) lit. b) oraz zasady współpracy samorządu terytorialnego przy wykonywaniu tego ubezpieczenia. Rozporządzenia te mogą przewidzieć stopniowe wprowadzanie w życie wymienionych przepisów w zależności od terenu i kategorii robotników rolnych oraz określić odrębne warunki tego ubezpieczenia. Do czasu wydania tych rozporządzeń w stosunku do robotników rolnych, którzy na podstawie dotychczasowych przepisów objęci są obowiązkiem ubezpieczenia emerytalnego, stosuje się przepisy ustawy niniejszej w zakresie tego ubezpieczenia.";

29) art. 317 skreśla się.

Art. 2. (1) Osoby, pobierające zaopatrzenia emerytalne (uposażenia emerytalne, pensje wdowie i sieroce) lub renty, mają prawo do pomocy leczniczej z ubezpieczalni społecznej na rachunek instytucji, wypłacającej zaopatrzenie lub rentę.

(2) Zakres pomocy leczniczej i warunki jej udzielania określa rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami.

(3) Należności ubezpieczalni za świadczenia, udzielone w myśl niniejszego artykułu na rachunek właściwych instytucyj, będą zryczałtowane zarządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do ustalania wysokości kwoty zasadniczej z art. 156 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym do czasu dokonania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych obliczeń, stanowiących podstawę ustalania kwoty zasadniczej przez Radę Ministrów.

Art. 4. Do czasu unormowania stosunków gospodarczych Minister Pracy i Opieki Społecznej ustala w drodze rozporządzeń wysokość przejściowych dodatków do świadczeń rentowych, przewidzianych w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym i w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych. Rozporządzenia te mogą również ustalać jednolitą wysokość tych świadczeń dla poszczególnych kategoryj uprawnionych.

Art. 5. (1) Zakład Ubezpieczenia na Wypadek Inwalidztwa w Chorzowie i Kasy Chorych, działające na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, ulegają likwidacji.

(2) Prawa i obowiązki Zakładu Ubezpieczenia na Wypadek Inwalidztwa w Chorzowie przejmuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, prawa zaś i obowiązki Kas Chorych przejmują, z zastrzeżeniem art. 6 ust. (3), właściwe ubezpieczalnie społeczne, utworzone w trybie, przewidzianym w art. 22 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym.

(3) Przeniesienie praw i obowiązków (ust. (2)). następuje z samego prawa i jest wolne od wszelkich opłat i podatków. Przepisanie praw hipotecznych następuje na wniosek uprawnionej instytucji.

Art. 6. (1) Minister Pracy i Opieki Społecznej przeprowadzi organizację instytucyj ubezpieczeń społecznych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego i ustali zasady oraz sposób przejmowania przez nie majątku i działalności instytucyj, które dotychczas funkcjonowały na tym obszarze.

(2) W tym celu Minister Pracy i Opieki Społecznej może rozwiązywać władze i organa likwidowanych instytucyj oraz mianować delegatów do przeprowadzenia wszelkich czynności, związanych z likwidacją i zabezpieczeniem majątku likwidowanych instytucyj.

(3) Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu może w drodze rozporządzeń przekazać wykonywanie ubezpieczenia w zakresie art. 1 pkt 1) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym w stosunku do osób, zatrudnionych w górnictwie na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, innym instytucjom, niż przewiduje powołana wyżej ustawa.

Art. 7. (1) Uprawnienia osób, które na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego były ubezpieczone lub korzystały ze świadczeń na zasadzie dzielnicowych lub okupacyjnych przepisów w zakresie ubezpieczenia na wypadek niezdolności do pracy, na starość i na korzyść pozostałych rodzin, określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z zachowaniem zasady, że okresy przebyte w ubezpieczeniu według dotychczasowych przepisów, zalicza się do ubezpieczenia na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezieczeniu społecznym.

(2) Do czasu unormowania, przewidzianego w ustępie poprzednim, Minister Pracy i Opieki Społecznej upoważniony jest do ustalenia sposobu przeliczania świadczeń, wymierzonych przy zastosowaniu poprzednich przepisów, i ustalania odpowiednich dodatków do świadczeń.

Art. 8. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu ustali w drodze rozporządzeń zasady ubezpieczenia pensyjnego górników, jednolitego dla wszystkich zagłębi węglowych. Z dniem wejścia w życie tego ubezpieczenia utracą moc obowiązującą przepisy dotychczasowe, sprzeczne z przepisami wspomnianego rozporządzenia, w szczególności tytuł VII pruskiej powszechnej ustawy górniczej w brzmieniu obwieszczenia pruskiego Ministerstwa Handlu i Przemysłu z dnia 17 czerwca 1912 r. (Zb. u. prusk. str. 137 i nast.), ustawa o bractwach górniczych oraz art. 304 ust. (3), (3-a) i (3-b) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym,

Art. 9. (1) Pszczyńskie Bractwo Górnicze w Katowicach ulega likwidacji. Jego prawa i obowiązki przejmuje Spółka Bracka w Tarnowskich Górach. która prowadzi nadal ubezpieczenie pensyjne górników i hutników na zasadzie przepisów, które obowiązywały w dniu 31 sierpnia 1939 r.

(2) Przeniesienie praw i obowiązków (ust. (1)). następuje z samego prawa i jest wolne od wszelkich opłat i podatków. Przepisanie praw hipotecznych następuje na wniosek urawnionej instytucji.

(3) Przy ocenie uprawnień osób, które były ubezpieczone lub korzystały ze świadczeń Pszczyńskiego Bractwa Górniczego, ubezpieczenie w tym Bractwie uważa się za jednoznaczne z ubezpieczeniem w Spółce Brackiej w Tarnowskich Górach.

Art. 10. (1) Z chwilą wejścia w życie dekretu niniejszego tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu, a w szczególności przepisy II i IV księgi ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. u. Rzeszy str. 509 i nast.).

(2) Dekret niniejszy nie narusza mocy obowiązującej art. 5 ustawy z dnia 30 lipca 1938 r. o przejęciu Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 446) z tym, że całość dodatkowej opłaty, przewidzianej w tym artykule, obciąża pracodawcę.

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej i innym właściwym ministrom.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, przy czym przepisy art. 1 pkt 1), 2), 6), 14), 15), 16) i 25) oraz art 2 z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1944 r., a przepisy art. 1 pkt 29) i art. 5—7 i 9 — od dnia 16 lutego 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Jan Stańczyk
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Przemysłu:
Hilary Minc
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 28).

25
DEKRET
z dnia 8 stycznia 1946 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych przepisów ustawodawstwa pracy na cały obszar Państwa Polskiego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Na cały obszar Państwa Polskiego rozciąga się moc obowiązującą następujących ustaw i rozporządzeń:

1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 323);

2) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1928 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wojskowych, Skarbu, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa, Komunikacji, Robót Publicznych, Poczt i Telegrafów oraz Reform Rolnych w sprawie wykazów płacy pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 909);

3) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 14 sierpnia 1930 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, określającego w zakresie umowy o pracę warunki praktyki, wymaganej dla zaliczenia do pracowników umysłowych sprzedawców i ekspedientów sklepowych i księgarskich, oraz warunki ulgowe — tegoż zaliczenia (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 588);

4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 324);

5) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 września 1928 r. o karach i księdze kar pieniężnych nakładanych na robotników (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 733);

6) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 września 1928 r. w sprawie instancyj odwoławczych i trybu postępowania przy zatwierdzaniu regulaminów pracy w zakładach podległych ustawom górniczym z wyjątkiem hut (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 781);

7) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 listopada 1928 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Skarbu, Komunikacji, Spraw Wojskowych, Robót Publicznych, Poczt i Telegrafów oraz Reform Rolnych o książeczkach obrachunkowych (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 846);

8) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 listopada 1928 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Skarbu, Spraw Wojskowych, Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Robót Publicznych oraz Reform Rolnych w sprawie ksiąg płacy i wykazów wypłat robotniczych oraz ksiąg niezbędnych dla kontroli nad stosunkiem pracy (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 847);

9) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 listopada 1928 r. w sprawie zezwolenia niektórym kategoriom zakładów pracy na nieprowadzenie części rozrachunkowej w książeczkach obrachunkowych (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 848);

10) ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 94, poz. 734), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 222) oraz dekretem z dnia 16 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 117);

11) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 10 sierpnia 1932 r. w sprawie pracy w nocy oraz w niedzielę i dni świąteczne w drukarniach i zakładach graficznych (Dz.U.R.P. Nr. 77, poz. 690);

12) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1921 r. o wykonywaniu w nocy oraz w niedzielę i dni świąteczne robót, poprzedzających produkcję w piekarstwie (Dz. U. R. P. Nr 104, poz. 795);

13) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 stycznia 1922 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych przy pilnowaniu (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 148), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 589);

14) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 stycznia 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy dla wykonywania robót, poprzedzających produkcję lub po niej następujących (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 188);

15) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 4 października 1933 r. o czasie pracy dróżników na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 672);

16) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 13 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych w przemyśle przewozowym (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 805);

17) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 20 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych w zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 806);

18) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 27 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy pracowników ruchu tramwajów (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 807);

19) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 20 grudnia 1933 r. w sprawie trybu i warunków udzielania zezwoleń na niestosowanie lub skracanie przerw w pracy (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 808);

20) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Robót Publicznych z dnia 16 kwietnia 1930 r. w sprawie czasu pracy pracowników ruchu w żegludze śródlądowej (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 387) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniem z dnia 24 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 3, poz. 20);

21) ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 636), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 101, poz. 773) oraz dekretem z dnia 29 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 236);

22) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 3 października 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów o robotach wzbronionych młodocianym i kobietom (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 484);

23) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 grudnia 1931 r. o wykazach i spisach młodocianych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 8, poz. 49);

24) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 31 grudnia 1924 r. o wykonaniu obowiązku szkolnego przez młodocianych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 4, poz. 40);

25) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 9 listopada 1932 r. w sprawie ustalenia stosunku procentowego młodocianych do ogółu zatrudnionych dorosłych robotników w przemyśle poligraficznym (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 935);

26) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 15 lutego 1933 r. w sprawie ustalenia stosunku procentowego młodocianych do ogółu zatrudnionych dorosłych robotników w hutach szklanych (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87),

27) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 marca 1927 r. w sprawie urządzenia i utrzymywania żłobków dla niemowląt w zakładach pracy (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 293);

28) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 24 lutego 1928 r. o udziale inspektorów pracy w czynnościach, dotyczących pozwoleń na otwarcie lub przebudowę zakładów przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 398);

29) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 lutego 1928 r. o stosunku wzajemnym organów inspekcji pracy i władz górniczych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 399);

30) dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o pracowniczych związkach zawodowych (Dz. Pr. P. P. Nr 15, poz 209);

31) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o komisjach rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 39, poz. 313);

32) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 31 maja 1937 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz Ministrem Przemysłu i Handlu o wykonaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o komisjach rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 321);

33) ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 90, poz. 706);

34) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 4 grudnia 1920 r. w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 782), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniem z dnia 8 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 603), z dnia 3 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 534) i z dnia 3 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 230);

35) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 listopada 1932 r. o ustaleniu składu komisyj rozjemczych, powoływanych do rozstrzygania sporów indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 883);

36) ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. w przedmiocie uprawnień Ministra Pracy i Opieki Społecznej do powoływania Nadzwyczajnych Komisyj Rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 686);

37) ustawy z dnia 23 stycznia 1920 r. o rozszerzeniu działania przepisów ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. Nr 65, poz. 394) na zatargi zbiorowe między właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 53);

38) ustawy z dnia 16 maja 1922 r. w przedmiocie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 324);

39) rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej z dnia 23 maja 1935 r. — Przepisy, dotyczące przestrzegania warunków bezpieczeństwa i higieny przy robotach budowlanych (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 329);

Art. 2. Uchyla się moc obowiązującą wszystkich przepisów prawa obcego i dzielnicowego, dotyczących spraw, objętych art. 1 niniejszego dekretu, a w szczególności:

1) ustawę o sądach gminnych wiejskich w Królestwie Polskim (Dz. Pr. Ces. Ros. Tom. 57, poz. 172),

2) regulamin dla sług wydany dla b. okręgu administracyjnego krakowskiego na mocy rozporządzenia rządu krajowego z 11 marca 1855 r. (dz. u. kr. okr. krak. Nr 14, oddz. II. 3) i dla miasta Krakowa — rozp. rządu krajowego z 4 lipca 1857 r. (dz. u. krak. okr. Nr 18 oddz. I);

3) rozporządzenie z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych oraz o rozjemstwie w zatargach pracy (Dz. ust. Rzeszy str. 1456), wraz z wszystkimi przepisami wykonawczymi do tego rozporządzenia;

4) rozporządzenie Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 15.VI.1919 r. o urządzeniu Inspektoratu Pracy w Rolnictwie i o załatwianiu zatargów pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Tygodnik Urzędowy Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej Nr 31, poz. 98);

5) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 grudnia 1923 r. w przedmiocie przepisów o komunalnym pośrednictwie pracy na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 127, poz. 1050);

6) ustawę z dnia 7 listopada 1931 r. w sprawie ograniczeń w zatrudnieniu pracowników młodocianych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 101, poz. 774);

7) art. 59 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. — Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808);

8) ustawę z dnia 5 marca 1934 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi w województwie poznańskim (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 198).

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

(Przedruk z Dz.U.R.P. z dn. 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 30):

26

DEKRET

z dnia 16 stycznia 1946 r.

o *utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Państwowa Komunikacja Samochodowa".*

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się państwowe przedsiębiorstwo

„Państwowa Komunikacja Samochodowa", nazywane w dalszym ciągu niniejszego dekretu w skrócie „Przedsiębiorstwem". Zakres działania Przedsiębiorstwa obejmuje nadzór i gospodarkę wszystkimi pojazdami mechanicznymi, znajdującymi się w zarządzie i posiadaniu Państwa, a w szczególności:

a) prawo eksploatacji państwowych pojazdów mechanicznych dla celów publiczno-komunikacyjnych, zgodnie z warunkami dokumentu koncesyjnego,
b) organizowanie i utrzymywanie państwowych linii komunikacji samochodowej,
c) organizowanie i eksploatowanie zakładów naprawczo-produkcyjnych, zajezdni, dworców samochodowych, stacji pomp benzynowych, zbiorników materiałów pędnych i t. p.,
d) w zleconym przez Ministerstwo Komunikacji zakresie organizację zakupu i rozdziału pojazdów mechanicznych i części zamiennych, ogumienia, materiałów pędnych i konserwujących.

Art. 2. Przedsiębiorstwo posiada osobowość prawną i będzie prowadzone na ogólnych zasadach handlowych z uwzględnieniem potrzeb Państwa i interesu społecznego.

Siedzibą centrali przedsiębiorstwa jest miasto st. Warszawa.

Art. 3. Przedsiębiorstwo użytkuje i zarządza majątkiem nieruchomym oddanym mu protokólarnie przez Skarb Państwa.

Przedsiębiorstwo może nabywać majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu.

Majątek ruchomy przedsiębiorstwa wyodrębnia się protokólarnie z ogólnego majątku Skarbu Państwa i przekazuje przedsiębiorstwu na własność.

Przedsiębiorstwo może we własnym imieniu nabywać i zbywać majątek ruchomy, tudzież zaciągać zobowiązania.

Art. 4. Przedsiębiorstwo ma prawo dokonywania krótko i długoterminowych operacji kredytowych, przy czym te ostatnie wymagają zgody Ministra Skarbu. Długoterminowe operacje, które mają obciążać majątek nieruchomy, mogą być dokonywane na podstawie upoważnień ustawowych.

Art. 5. Za zobowiązanie, zaciągnięte przez przedsiębiorstwo, niezależnie od odpowiedzialności przedsiębiorstwa jego majątkiem, jest odpowiedzialny Skarb Państwa do wysokości wartości całego majątku nieruchomego użytkowanego i zarządzanego przez przedsiębiorstwo, jeżeli stanowi on własność Skarbu Państwa.

Art 6. Przedsiębiorstwo pokrywa swoje wydatki z własnych funduszów i dochodów. Przedsiębiorstwo prowadzi gospodarkę na podstawie rocznych budżetów i planów finansowo-gospodarczych, zatwierdzanych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. Minister Komunikacji za pośrednictwem Centralnego Zarządu Motoryzacji sprawuje zwierzchni nadzór nad przedsiębiorstwem.

Art. 8. Na czele przedsiębiorstwa stoi dyrektor, którego mianuje i odwołuje Minister Komunikacji.

Art. 9. Dla wykonywania nadzoru nad działalnością przedsiębiorstwa powołuje się radę nadzorczą. Rada nadzorcza składa się z przewodniczącego i sześciu członków, których powołuje i zwalnia Minister Komunikacji.

Art. 10. Dla sprawowania kontroli nad prawidłowością gospodarki finansowej przedsiębiorstwa rada nadzorcza powołuje ze swego grona komisję rewizyjną, złożoną z przewodniczącego i dwóch członków.

Art. 11. Przewodniczący oraz członkowie rady nadzorczej otrzymują za udział w posiedzeniach diety z funduszów przedsiębiorstwa, w wysokości ustalonej przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 12. Organizację wewnętrzną oraz zakres działania organów przedsiębiorstwa określi statut, nadany przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu.

Art. 13 Stosunek służbowy pracowników Przedsiębiorstwa zostanie określony na zasadach ogólnie obowiązujących dla pracowników przedsiębiorstw państwowych, a ustalonych przez Radę Ministrów.

Art. 14. Postanowienia niniejszego dekretu nie dotyczą pojazdów mechanicznych, stanowiących normalny park poszczególnych resortów, niezbędnych dla ich potrzeb własnych według etatów zatwierdzonych przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów oraz Ministrami Skarbu i Administracji Publicznej.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 31).

27
DEKRET
z dnia 22 stycznia 1946 r.

o zawieszeniu biegu przedawnienia i przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz.

U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, zawiesza się bieg przedawnienia przewidzianego w art. 70 prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 282) i w art. 52 prawa czekowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 283) do dnia 31 grudnia 1946 r., o ile do dnia 25 sierpnia 1939 r. roszczenia te nie uległy przedawnieniu.

Art. 2. Terminy do przedsięwzięcia czynności, wymaganych według przepisów prawa wekslowego i czekowego dla zachowania prawa zwrotnego poszukiwania, przedłuża się do dnia 31 grudnia 1946 r. dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, o ile terminy te do dnia 25 sierpnia 1939 r. nie upłynęły.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów.
Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 32).

28

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 grudnia 1945 r.

o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe osób wojskowych.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 664) zarządza się, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju i poza granicami państwa żołnierzy Wojska Polskiego.

(2) Przez nazwę żołnierze rozumieć należy generałów, oficerów i podoficerów w służbie czynnej.

§ 2. Żołnierzom w razie podróży służbowej (komisji) lub odkomenderowania (delegacji) do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym należą się:

1. diety,
2. zwrot kosztów przejazdu.

§ 3. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się żołnierzom:

1. diety dla nich i członków rodziny,
2. zwrot kosztów ich przejazdu i członków rodziny,
3. ryczałt za przeniesienie,
4. zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. Za członków rodziny uważa się osoby wymienione w art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 88) w brzmieniu dekretu z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 137).

§ 5. Przez uposażenie miesięczne rozumie się wszystkie kwoty wypłacane za dany miesiąc z tytułu uposażenia służbowego, mające charakter stały, bez potrąceń.

§ 6. W razie przeniesienia żołnierza do miejscowości, do której był uprzednio odkomenderowany (delegowany), służy mu oprócz należności z tytułu przeniesienia zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której miał stały przydział służbowy i z powrotem oraz diety za czas przejazdu, o ile przejazd ten jest konieczny w celu uregulowania spraw, wynikających wskutek przeniesienia.

§ 7. Odkomenderowanie (delegacja) może trwać najwyżej pół roku. Przedłużenie odkomenderowania (delegacji) ponad ten okres może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych ważnymi względami służbowymi, na mocy decyzji Ministra Obrony Narodowej, wydanej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Dział II.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju.

Rozdział I.

Diety.

§ 8. W razie podróży służbowej do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym żołnierza, diety należą się za cały czas trwania tej podróży.

§ 9. W razie odkomenderowania (delegacji) do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym żołnierza, diety należą się za czas przejazdu i pozostawania w odkomenderowaniu (delegacji).

§ 10. (1) W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się diety dla przeniesionego i dla członków rodziny za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tymże miejscu.

(2) Diety dla członków rodziny wynoszą 75% diet przysługujących przeniesionemu.

§ 11. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, odkomenderowania (delegacji) lub przeniesienia.

§ 12. W czasie urlopu diety nie należą się.

§ 13. (1) Diety liczone od stanowiska etatowego wynoszą dziennie dla:

1. generała . . . . 250 zł
2. oficera sztabowego . . . . 225 „
3. oficera młodszego . . . . 200 „
4. podoficera zawodowego . . . . . 150 „

(2) Diety zmniejsza się o 35%, jeżeli żołnierz korzysta w czasie podróży służbowej lub delegacji z wyżywienia w stołówce, o 15% zaś — jeżeli korzysta z bezpłatnej kwatery.

§ 14. Diety oblicza się dobami od dnia wyjazdu do dnia powrotu do zwykłego miejsca służbowego. Rozpoczętą dobę liczy się za pełną.

§ 15. W razie awansu żołnierza należą mu się wyższe diety od dnia, od którego służy mu prawo do wyższego uposażenia.

§ 16. (1) W przypadku odkomenderowania (delegacji) wypłaca się całe diety przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji, przez następne 6 tygodni — diety zmniejszone o 30%, a po upływie tego czasu — zmniejszone o 40%.

(2) W razie odbywania podróży służbowej w ciągu pierwszych dwóch tygodni odkomenderowania (delegacji) nie wlicza się do tego okresu dni przebytych w podróży.

(3) W razie podróży służbowej z miejsca odkomenderowania (delegacji) do zwykłego miejsca służbowego diety nie służą za czas trwania pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

Rozdział II.

Zwrot kosztów przejazdu.

§ 17. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją, samolotem, samochodem, statkiem oraz przejazdów innymi środkami lokomocji, koszty przewozu bagażu podróżnego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdów do dworca (stacji, przystani) i z dworca (stacji, przystani).

§ 18. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem lokomocji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w przypadkach nagłych, gdy wskutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę lub jeżeli spowoduje to oszczędność na dietach w rozmiarach, przewyższających koszt użycia droższego środka lokomocji.

§ 19. (1) Żołnierzowi, który użył droższego środka lokomocji, o ile nie był do tego uprawniony, zwraca się koszty przejazdu tylko w wysokości należnej na podstawie rozporządzenia niniejszego.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu klasą, do użycia której żołnierz był nieuprawniony.

§ 20. W razie przeniesienia żołnierza do innej miejscowości członkom jego rodziny służy prawo użycia takiego samego środka lokomocji i w tej samej klasie, co przeniesionemu.

§ 21. (1) Przy przejazdach koleją, samolotem, samochodem, statkiem lub innymi środkami lokomocji zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów.

(2) Osoby korzystające z ulg w przejazdach państwowymi lub zarządzanymi przez państwo środkami lokomocji otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

§ 22. Prawo przejazdu drugą klasą pociągu służy generałom i oficerom, a także szeregowym towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów, władz naczelnych, przedstawicieli państw obcych, misji zagranicznych, tudzież oficerów armij obcych.

§ 23. (1) Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągiem osobowym. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pospiesznym następuje tylko wtedy, gdy władza zarządzająca podróż służbową zezwoli na przejazd takim pociągiem.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się odpowiednio do zwrotu ceny miejscówki.

(3) Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pospiesznym, w którym nie ma trzeciej klasy, żołnierz mający prawo do zwrotu kosztów przejazdu tylko trzecią klasą otrzymuje zwrot ceny biletu klasy drugiej.

§ 24. Ministrowi i Wiceministrowi Obrony Narodowej służy w przypadku podróży służbowej prawo przejazdu w wozie sypialnym.

§ 25. Zwrot kosztów jazdy samolotem następuje w przypadkach, w których władza zarządzająca podróż służbową ze względu na ważność i nagłość sprawy zezwoli na użycie tego środka lokomocji.

§ 26. Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu pierwszej klasy tym osobom, które w razie jazdy koleją mają prawo do biletu drugiej klasy, cenę zaś biletu drugiej klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu trzeciej klasy.

§ 27. (1) Przy przejazdach kołowych, dokonanych także i własnym środkiem lokomocji, zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodów, ceny podane w taryfie. W innych miejscowościach zwraca się koszty przejazdu według cen, odpowiadających miejscowym stosunkom.

(2) Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód osobowy na trzy osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości bagażu podróżnego, aktów i instrumentów lub narzędzi wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na dwie osoby, a w wyjątkowych przypadkach na jedną osobę.

§ 28. Jeżeli drogę odbyto w całości lub częściowo pieszo, przyznaje się kwotę 5 zł za każdy kilometr.

§ 29. (1) Zwraca się koszty przewozu koleją, samochodem, statkiem lub innym środkiem lokomocji, z wyłączeniem samolotu, osobistego bagażu podróżnego do wagi 50 kg.

(2) Jeżeli do spełniania czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego, zwraca się wszystkie koszty jego przewozu.

§ 30. Żołnierzowi przyznaje się w granicach miejskich na koszty dojazdu do dworca kolejowego, ~~przystani~~, stacji autobusowej lub lotniczej, jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) do drugiego, za każdy dojazd lub odjazd, ryczałt w wysokości 25 zł.

§ 31. (1) Za czynności komisyjne w miejscowościach, położonych bliżej niż 4 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

(2) W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 29 ust. (2)) koszty przewozu zwraca się bez względu na odległość.

§ 32. Przy komisjach miejscowych w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się faktycznie poniesione koszty przejazdu, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu wynosi więcej niż 4 km. Do przewozu bagażu służbowego stosuje się odpowiednio § 31 ust. (2).

Rozdział III.

Ryczałt za przeniesienie, zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 33. W razie przeniesienia żołnierza z urzędu do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu na pokrycie wszystkich wydatków połączonych z przesiedleniem: samotnemu — 50%, a utrzymującemu rodzinę — 100% jednomiesięcznego uposażenia.

§ 34. (1) Za podstawę obliczania ryczałtu określonego w § 33 służy uposażenie wraz z wszystkimi dodatkami za miesiąc, w którym nastąpiło zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym.

(2) W razie przeniesienia połączonego z awansem za podstawę obliczenia ryczałtu bierze się nowe wyższe uposażenie tylko w tym przypadku, gdy zgłoszenie się na nowym miejscu służbowym nastąpiło w miesiącu, w którym przeniesiony żołnierz nabył już prawo do otrzymania wyższego uposażenia wskutek awansu.

§ 35. (1) Ryczałt za przeniesienie nie należy się w przypadkach przeniesienia, nie mogącego wywołać potrzeby przesiedlenia się, jako to: przeniesienie żołnierza lub całej jednostki bądź jej części do miejscowości, w której żołnierz dotychczas mieszkał i skąd dojeżdżał do miejsca służbowego.

(2) Ryczałt określony w § 33 oraz diety i zwrot kosztów przejazdu nie przysługuje w przypadkach przeniesienia do innej miejscowości z mocy orzeczenia dyscyplinarnego.

§ 36. (1) Przeniesionemu zwraca się ponadto koszty przewozu urządzenia domowego pociągami towarowymi lub statkami towarowymi albo samochodami, używanymi w komunikacji państwowej lub pozostającymi pod zarządem państwa.

(2) Jeżeli z przyczyn od przeniesionego niezależnych nie może nastąpić przewóz w sposób określony w ust. (1), zwraca się koszty przewozu dokonane innymi środkami lokomocji, jednak samotnemu — tylko urządzenia pokoju, a utrzymującemu rodzinę — tylko urządzenia pokoju i kuchni. Zwrot kosztów przewiezienia reszty urządzenia domowego następuje według zasad określonych w ustępie poprzedzającym.

(3) Przepisy §§ 18, 19, 21 ust. (2), 33 i 34 stosuje się odpowiednio.

§ 37. W razie przeniesienia na własną prośbę osób wymienionych w § 33 ust. (1) nie służą żadne należności, mogą jednak one być przyznane w całości lub częściowo według uznania Ministerstwa Obrony Narodowej.

Rozdział IV.

Wypłata należności.

§ 38. (1) Wypłata należności z tytułu podróży służbowych, odkomenderowania (delegacji) i przeniesienia następuje na podstawie rachunku. W rachunku należy określić dokładnie żądane należności i uzasadnić każdą jego pozycję oraz dołączyć wszelkie dokumenty dotyczące sum wydatkowanych.

(2) O ile uzyskanie dokumentu, dotyczącego wydatku na kwotę nie przekraczającą 100 zł natrafia na znaczne trudności, wydatek ten można uznać i bez dołączenia dokumentu, usprawiedliwiającego wydatek.

§ 39. W razie wątpliwości co do prawdziwości lub ścisłości okoliczności przytoczonych w samym rachunku lub w załączniku należy celem usunięcia tych wątpliwości przeprowadzić stosowne dochodzenia.

§ 40. Wypłata diet i kosztów przejazdu członków rodziny przeniesionego następuje dopiero po udowodnieniu, że członkowie rodziny rzeczywiście przybyli do nowego miejsca służbowego.

§ 41. (1) Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, krótkotrwałych delegacyj i przeniesień — powinny być przedstawione w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po odbyciu podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po dokonaniu przewozu urządzenia domowego.

(2) Rachunki delegacji trwających dłużej niż 30 dni należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu pierwszych 8 dni następującego miesiąca kalendarzowego.

(3) Koszty wspólnej podróży kołowej podaje w rachunku osoba, której służą wyższe diety.

§ 42. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków lokomocji.

§ 43. (1) W przypadkach podróży służbowej lub delegacji diety i zwrot kosztów podróży winna wypłacać ta władza, która zarządziła podróż służbową lub delegację.

(2) W przypadkach przeniesień wszelkie należności z tego tytułu wypłaca ta jednostka wojsko-

wa bądź urząd, do którego żołnierz został przeniesiony, jednak zaliczkę na powyższe koszty przeniesiony może uzyskać z jednostki wojskowej, z której został przeniesiony.

§ 44. (1) Żołnierzom udającym się w podróż służbową służy prawo do zaliczki nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów przejazdu i należnych diet.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się odpowiednio do należności z tytułu odkomenderowania (delegacji) i przeniesienia oraz często powtarzających się komisyj miejscowych.

(3) Władza zarządzająca podróż służbową kilku żołnierzy, którzy mają odbywać ją razem i w tym samym celu, może wydać zaliczkę do rąk jednego z tych żołnierzy, w zasadzie starszego stopniem służbowym. W tym przypadku żołnierz odbierający zaliczkę odpowiada za prawidłowe jej zużycie i on jest obowiązany przedstawić rachunek.

§ 45. W przypadkach, w których podróże służbowe trwają dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, władza naczelna może przyznać, za zgodą Ministra Skarbu, zamiast kosztów przejazdu i diet ryczałt płatny z góry wraz z uposażeniem.

§ 46. Do należności za podróże służbowe, odkomenderowania (delegacje) i przeniesienia poza granicami kraju stosuje się odpowiednie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228).

DZIAŁ III.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 47. Minister Skarbu może do dnia 31 grudnia 1946 r. w miarę poprawy sytuacji gospodarczej kraju obniżać w drodze rozporządzenia wysokość diet (§ 13), kosztów przejazdu do i z dworca (§ 30) oraz kosztów podróży odbytej pieszo (§ 28).

§ 48. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Skarbu.

§ 49. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1945 r.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 34).

29

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1945 r.

o zmianie granic miasta Łodzi.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 92) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 895) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Włącza się do obszaru miasta Łodzi:

gminę Radogoszcz pow. łódzkiego — całą;

z *gminy Rąbień pow. łódzkiego:*

wieś Grabieniec,
„ Mikołajew,
„ Odzierady,
wschodnią część wsi Antoniew, tj. osadę tabelową Nr 16 i części osad tabelowych Nr 3, 9, 10, 15, 11, 13, 8 i 14, położone na wschód od gruntów osady tabelowej Nr 16 tejże wsi;

z gminy Brus pow. łódzkiego:

wieś Brus,
folwark Brus,
Remizę Kolejek Dojazdowych,
kolonię Cyganka,
wieś Smulsko,
wieś Jagodnica Złotno Folwark lit. A,
kolonię Jagodnica Złotno lit. A, część,
Jagodnica Złotno, część folwarku lit. A,
kolonię Jagodnica Złotno część folwarku A (place),
kolonię Jagodnica Złotno folwark lit. B,
folwark Jagodnica Złotno,
wieś Rokicie Stare,
„ „ Wójtostwo,
osadę karczemną Retkinia,
folwark Retkinia,
wieś Retkinia Brzózki,
„ „ Zagrodniki,
„ „ Piaski,
„ „ Długa kolonia,
„ „ Działy,
„ „ Mała kolonia,
„ Stare Złotno,
„ Leonów,
„ Rokicie Nowe;

z *gminy Widzew pow. łaskiego:*

wieś Lublinek,
osadę Chocianowiczki,
osadę młynarską Charzew,
wieś Chocianowice;

gminę miejską — Ruda Pabianicka — całą;

gminę Chojny pow. łódzkiego — całą;

z gminy Gospodarz pow. łódzkiego:

część wsi Starowa Góra osady tabelowe Nr Nr 30, 31, 29, 28, 27, 26, 25, 35, 34, 33 i 32;

z gminy Wiskitno pow. łódzkiego:

wieś Jędrzejów,
Jędrzejów Młynek,
Jędrzejów parcele,
wieś Olechów,
„ Wiskitno Nr 2,
Wiskitno Miasto Ogród;

z gminy Nowosolna pow. łódzkiego:

wieś Antoniew Stoki,
„ Budy Sikawa,
„ Budy Stoki,
„ Henryków,
Widzew stację kolejową,
wieś Janów,
„ Place Stoki,
„ Stoki,
folwark Stoki,
cegielnię Stoki,
kolonię Jędrowizna,
wieś Sikawa,
folwark Sikawa,

z gminy Dobra pow. Brzezińskiego:

wieś Łodzianka wraz z enklawą,
grunty wsi Wilanów B, położone na południe drogi Wilanów Modrzew,
wieś Łukaszew z wyłączeniem gruntów, położonych na północ od drogi, prowadzącej ze wsi Wilanów w kierunku południowo-wschodnim i będącej dalej północną granicą wsi Moskule Stare,
wieś Moskule Stare,
wieś Moskuliki, z wyjątkiem gruntów tej wsi, położonych na północ od wyżej określonej drogi, będącej w dalszym ciągu przedłużeniem północnej granicy wsi Moskule Stare;

z gminy Łagiewniki pow. łódzkiego:

wieś Łagiewniki Małe,
Klasztor Łagiewniki,
część gruntów folwarku Łagiewniki, położonych na wschód od szosy Łódź — Łagiewniki i na południe od szosy Zgierz — Stryków,
osadę Łagiewniki,
folwark Łagiewniki A,
enklawę wsi Skotniki, położoną przy granicy folwarku Łagiewniki A i granicy gminy Dobra (pow. brzezińskiego),
wieś Modrzew,
grunta enklawy wsi Łagiewniki Poklasztorne, położone przy granicy folwarku Łagiewniki A i granicy gminy Dobra (pow. brzezińskiego),
enklawę wsi Moskule Nowe z gminy Dobra (pow. brzezińskiego), położoną przy granicy folwarku Łagiewniki A i granicy gminy Dobra (pow. brzezińskiego).

§ 2. Nowa linia graniczna obszaru miasta Łodzi biec będzie następująco:

Od punktu przecięcia południowej granicy lasu miejskiego m. Zgierza z szosą Łódź — Zgierz w kierunku wschodnim wzdłuż granicy miasta Zgierza i kolonii Radogoszcz aż do granicy wsi Łagiewniki Małe i dalej północną granicą wsi Łagiewniki Małe do granicy osady Łagiewniki i od tego punktu wzdłuż zachodniej i północnej granicy osady Łagiewniki do granicy folwarku Łagiewniki. Od tego punktu nowa linia graniczna biegnie w kierunku północnym wzdłuż zachodniego skraju szosy Łódź — Łagiewniki do punktu przecięcia z szosą Łagiewniki — Zgierz. Od tego punktu biegnie nowa linia graniczna w kierunku zachodnim wzdłuż południowego skraju szosy Łagiewniki — Zgierz aż do szosy Zgierz — Stryków, skąd przebiega w kierunku północno-wschodnim, wzdłuż północnego skraju szosy Zgierz — Stryków do przecięcia z granicą wsi Skotniki i dalej granicą tejże wsi aż do punktu przecięcia się z granicą gminy Łagiewniki i gminy Dobra. Od tego punktu przebiega nowa linia graniczna miasta wzdłuż wymienionej granicy gmin Łagiewniki i Dobra w kierunku południowo-wschodnim, a następnie południowo-zachodnim aż do drogi Modrzewie — Wilanów i dalej wzdłuż tej drogi w południowo-wschodnim kierunku. Po przekroczeniu nowej szosy Łódź — Stryków przechodzi ona aż do wsi Wilanów, gdzie zwraca się w kierunku południowym wzdłuż wschodniego skraju drogi Wilanów — Moskule — Różki aż do punktu przecięcia z drogą Wilanów — Nowosolna; dalej nowa linia graniczna idzie w kierunku południowo-wschodnim wzdłuż tej drogi aż do punktu przecięcia się granic wsi Moskuliki, Nowosolna i Budy — Sikawa. Od tego punktu prowadzi nowa linia graniczna miasta na południe, trzymając się z jednej strony wschodnich granic wsi Budy — Sikawa, Antoniew — Sikawa, Antoniew — Stoki i wsi Budy — Stoki, a z drugiej strony trzymając się zachodnich granic wsi Nowosolna, wsi Popielarnia, Mileszki Poduchowne i Dworskie, Mileszki Włościańskie aż do drogi Łódź — Mileszki, a następnie tą drogą w kierunku wschodnim wzdłuż północnej granicy wsi Janów oraz dalej wschodnią i północną granicą tejże wsi do punktu przecięcia tej granicy z granicą wsi Wiączyn Górny. Od tego punktu nowa granica biegnie w kierunku południowym granicą pomiędzy wsią Janów z jednej strony, a wsią Wiączyn Górny z drugiej strony oraz północną i zachodnią granicą wsi Nery do punktu przecięcia z granicą wsi Olechów gminy Wiskitno; następnie skręca w kierunku wschodnim i dalej przebiega północną, wschodnią i południowo-wschodnią granicą wsi Olechów do punktu przecięcia się z granicą wsi Jędrzejów, skąd biegnie odcinkiem wschodniej granicy i południową granicą wsi Jędrzejów do granicy miejscowości „Wiskitno Miasto Ogród", a stąd wschodnią i południową granicą miejscowości „Wiskitno Miasto Ogród" do punktu przecięcia ze wschodnią granicą wsi Wiskitno Nr 2. Od tego punktu, skręcając w kierunku południowym, przebiega wschodnią, a następnie południową i zachodnią granicą tejże

wsi Wiskitno Nr 2 i odcinkiem połudn. granicy wsi Jędrzejów do przecięcia z granicą gminy Chojny. W tym punkcie nowa granica miasta skręca w kierunku południowym i biegnie do granicy gminy Chojny, wzdłuż wschodniej i południowej granicy wsi Górki Stare, południowej granicy wsi Górki Nowe, południowej granicy wsi Józefów, południowej i części zachodniej granicy wsi Chojny A, do punktu przecięcia się tej granicy z granicami osad tabelowych wsi Starowa Góra gm. Gospodarz Nr Nr 38 i 25 oraz od tego punktu skręca w kierunku zachodnim i biegnie wzdłuż południowej granicy osady tabelowej Nr 25 tejże wsi do punktu przecięcia ze wschodnią granicą miasta Rudy Pabianickiej, a następnie skręcając w kierunku południowo-wschodnim, przebiega częścią wschodniej granicy oraz dalej południową i zachodnią granicą miasta Rudy Pabianickiej do punktu przecięcia z południową granicą wsi Chocianowice powiatu łaskiego. Od tego punktu nowa linia graniczna miasta w kierunku zachodnim wzdłuż południowej i zachodniej granicy wsi Chocianowice i osady młynarskiej Charzew z jednej strony, a wsią Łaskowice z drugiej strony i dochodzi aż do granicy wsi Lublinek. Stąd nowa linia graniczna miasta przebiega granicę wsi Lublinek i dochodzi do południowej granicy wsi Retkinia Długa Kolonia, będącej zarazem granicą powiatu łódzkiego i łaskiego. Dalej linia graniczna miasta przebiega wzdłuż granicy wsi Retkinia Długa Kolonia i dochodzi do zachodniej granicy wsi Smulsko, od tego punktu zaś biegnie w kierunku północnym wzdłuż zachodniej granicy tej wsi aż do południowej granicy wsi Retkinia Działy oraz od tego punktu idzie południową granicą wsi Retkinia Działy i jej przedłużeniem, będącym południową i zachodnią granicą enklawy wsi Brus i zachodnią granicą wsi Retkinia Działy; następnie nowa linia graniczna miasta biegnie wzdłuż starej granicy pomiędzy wsią Brus z jednej strony, a wsią Srebrna z drugiej strony i dosięga granicy wsi Leonów.

Od tego miejsca nowa linia graniczna miasta skręca w kierunku północno-zachodnim i biegnie linią graniczną pomiędzy wsiami Leonów i Srebrna, dochodzi do granicy wsi Srebrna — Dąbrowa i wsi Dąbrowa; stąd nowa linia graniczna miasta skręca na północ i przebiega wzdłuż granicy pomiędzy wsiami Leonów i Stare Złotno z jednej strony, a wsią Dąbrowa z drugiej strony do granicy kolonii Huta Jagodnica.

Od tego punktu idzie nowa linia graniczna miasta w kierunku północnym i przebiega po zachodniej granicy folwarku Jagodnica Złotno, kolonii „Jagodnica Złotno lit. A część“, wsi „Jagodnica Złotno Folwark lit. A“ i kolonii „Jagodnica Złotno Folwark lit. B“ aż do granicy z wsią Antoniew i dalej przebiega w przedłużeniu tego samego kierunku wzdłuż wschodniej i północnej granicy enklawy kolonii „Rąbień — lit. A“, a dalej w kierunku przedłużenia na północ zachodniej granicy tejże enklawy kolonii „Rąbień — lit. A B“ aż do miejsca przecięcia z granicą wsi Grabieniec.

Od tego punktu nowa linia graniczna miasta skręca w kierunku północno-zachodnim, a następnie biegnie w kierunku północnym po linii granicznej pomiędzy wsią Grabieniec z jednej strony, a wsiami Antoniew, Romanów i Łomnik z drugiej strony aż do punktu przecięcia z szosą Łódź — Aleksandrów. Następnie po przekroczeniu szosy Łódź — Aleksandrów nowa linia graniczna miasta biegnie w kierunku północno-wschodnim wzdłuż granicy pomiędzy wsiami Grabieniec, Kały AB, osadą Borowiec, wsią Marianów, wsią Żabieniec i kolonią Radogoszcz z jednej strony, a wsiami Zimna Woda, Huta Aniołów i Sokołów oraz lasem miasta Zgierza z drugiej strony aż do punktu wyjściowego, określonego na początku niniejszego paragrafu, w miejscu przecięcia południowej granicy lasu miejskiego m. Zgierza z szosą Łódź — Zgierz, w którym to punkcie zamyka się obwód nowej linii granicznej miasta Łodzi.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Administracji Publicznej.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Zaruk-Michalski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 35).

30

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uchyleniu taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Przemysłu:
Hilary Minc
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 13 lutego 1946 r. Nr. 4, poz. 37).

31

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 19 grudnia 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uchyleniu rozporządzeń w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę towarów.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą wszelkich rozporządzeń w sprawie zwrotu cła przy wywozie towarów za granicę, w szczególności:

1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 883) wraz z późniejszymi zmianami,
2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie naturalnego masła krowiego (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 884),
3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu standaryzowanego (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 645),
4) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lipca 1938 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę zbóż, strączkowych nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 420).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie co do § 1 pkt 1) i 3) z dniem ogłoszenia, co do § 1 pkt 2) — po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia, a co do § 1 pkt 4) — po upływie sześciu tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Przemysłu:
Hilary Minc
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4 poz. 38).

32

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 10 stycznia 1946 r.

o uchyleniu rozporządzenia z dnia 21 listopada 1944 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru.

Na podstawie art. 2 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) zarządzam, co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 21 listopada 1944 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 68).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4 poz. 41).

33

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA
I REFORM ROLNYCH
z dnia 17 stycznia 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Na podstawie art 5 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 153) zarządzam, co następuje:

Rozdział I.
Postanowienia ogólne.

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 153), paragrafy zaś dotyczą niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Izby lekarsko-weterynaryjne korzystają z prawa używania pieczęci z godłem państwowym, której wzór zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 3. 1. Każda izba lekarsko-weterynaryjna posiada regulamin, uchwalony przez walne zgromadzenie. Regulaminy okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych zatwierdza Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna, regulamin zaś Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Regulamin izby zawiera przepisy:
1) o organizacji i trybie urzędowania organów, instytucji i biur izby;

2) o sposobie prowadzenia ewidencji członków izby;
3) o sposobie uiszczania składek wpisowych i rocznych oraz innych opłat na rzecz izby;
4) w sprawach zleconych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;
5) w innych sprawach, przewidzianych rozporządzeniem niniejszym.

3. Regulamin izby może przekazywać wykonywanie niektórych czynności zarządu izby w miejscowościach, oddalonych od siedziby izby, ustanowionym w tym celu delegatom. Delegatów wyznacza zarząd izby spośród członków izby, zamieszkałych w danej miejscowości.

§ 4. 1. Izba lekarsko-weterynaryjna zwolniona jest od wszelkich państwowych opłat i podatków w tym samym zakresie i w tych samych przypadkach, w jakich obowiązujące przepisy przewidują to w stosunku do związków samorządu terytorialnego; nie dotyczy to opłat pocztowych, telefonicznych i telegraficznych.

2. Składki członkowskie, opłaty na rzecz instytucji, prowadzonych przez izby, koszty postępowania dyscyplinarnego oraz grzywny prawomocnie orzeczone są należnościami publiczno-prawnymi i w razie niewpłacenia ich w terminie oznaczonym, po uprzednim bezskutecznym upomnieniu przez właściwą izbę, będą ściągane wraz z ustawowymi odsetkami zwłoki w drodze, przewidzianej dla należności, ściąganych w trybie egzekucji administracyjnej.

Rozdział II.

Okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne; obowiązki i prawa członków.

§ 5. 1. Okręgową izbę lekarsko-weterynaryjną tworzą lekarze weterynaryjni, wpisani na listę jej członków.

2. Na listę członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej powinni być wpisani wszyscy lekarze weterynaryjni, mający stałe lub czasowe prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej i zamieszkali w okręgu działalności tej izby; zarządowi izby przysługuje prawo zwolnienia od powyższego obowiązku lekarzy weterynaryjnych nie wykonujących praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

3. W przypadku, gdy lekarz weterynaryjny wykonuje praktykę lekarską poza okręgiem izby lekarsko-weterynaryjnej, w której stale zamieszkuje, powinien być wpisany na listę członków izby swego stałego miejsca zamieszkania.

§ 6. Okręgowa izba lekarsko-weterynaryjna może wykreślić lekarza weterynaryjnego z listy swoich członków w razie wyjazdu jego za granicę na czas dłuższy niż dwa lata i zalegania przez ten okres czasu ze składkami członkowskimi lub innymi opłatami na rzecz izby.

§ 7. 1. Członkowie okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych obowiązani są przestrzegać zasad etyki, godnie zachowywać się i sumiennie wykonywać swoje obowiązki zawodowe.

2. Z chwilą utworzenia przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6) członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej stają się członkami tej instytucji.

3. Członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej płacą na jej potrzeby składki roczne oraz opłaty, uchwalone przez walne zgromadzenie na rzecz instytucji ubezpieczeniowych, wzajemnej pomocy i innych.

4. Członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, pobierający emeryturę z innych funduszów lub opłacający składki emerytalne, mogą być przez zarząd okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej zwolnieni od obowiązku należenia do instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6).

5. Szczegółowe przepisy ustalające charakter prawny, organizację i sposób prowadzenia instytucji ubezpieczeniowej, wzajemnej pomocy i innych, utworzonych przy izbach lekarsko-weterynaryjnych w myśl rozporządzenia niniejszego, określają statuty tych instytucji.

6. Do przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6) stosują się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P Nr 9, poz. 64); władze instytucji wymienionych oraz udział władz izby w administracji tych instytucji ustalają ich statuty.

7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych zatwierdza statuty przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6).

Rozdział III.

Ustrój i działalność okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

§ 8. Organami okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej są: walne zgromadzenie, zarząd, komisja rewizyjna, sąd dyscyplinarny.

Walne Zgromadzenie.

§ 9. 1. Walne zgromadzenie członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej jest organem uchwalającym i kontrolującym.

2. Do zakresu działania walnego zgromadzenia należy w szczególności:
1) uchwalanie budżetu izby oraz ustalanie wysokości składki wpisowej i rocznej na potrzeby izby, a także opłat na rzecz instytucji ubezpieczeniowych, wzajemnej pomocy i innych;
2) zatwierdzanie rocznego sprawozdania zarządu i zamknięcia rachunkowego;
3) rozporządzanie majątkiem izby oraz decydowanie w sprawach nabywania lub zbywania nieruchomości, ich obciążeń i regulacji hipotecznych;
4) uchwalanie i zmiany regulaminu izby oraz regulaminu sądów dyscyplinarnych i statutów instytucji utworzonych przy izbie;
5) zakładanie w myśl art. 4 pkt 6 przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy;

6) uchwalanie wniosków w sprawie warunków pracy oraz płacy lekarzy weterynaryjnych;

7) wybór członków Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej;

8) wybór członków zarządu okręgowej izby, komisji rewizyjnej i sądu dyscyplinarnego;

9) sprawy przekazane walnemu zgromadzeniu przez regulamin izby, Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną lub przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. Uchwały walnego zgromadzenia członków okręgowej izby w sprawach, wymienionych w art. 4 pkt 6 wymagają zatwierdzenia Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

4. Walne zgromadzenie członków okręgowej izby ma prawo przekazywać zarządowi niektóre sprawy wymienione w § 9 ust. 2 pkt 3), 4), 5) i 6).

Zarząd.

§ 10. 1. Zarząd okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej składa się z 7 członków i 7 zastępców, wybieranych na 3 lata.

2. Zarząd izby jest jej organem wykonawczym.

3. Zarząd izby wybiera spośród siebie prezesa. sekretarza i skarbnika.

4. Zarząd izby decyduje we wszystkich sprawach, nie zastrzeżonych walnemu zgromadzeniu izby, składa walnemu zgromadzeniu izby sprawozdanie ze swej działalności oraz załatwia wszelkie sprawy, przekazane izbie przez władze państwowe lub Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną.

5. Prezes izby jest jej przedstawicielem na zewnątrz.

Komisja rewizyjna.

§ 11. 1. Komisja rewizyjna składa się z 3 członków i 3 zastępców, wybieranych na 3 lata.

2. Komisja rewizyjna jest organem kontrolującym działalność finansową i gospodarczą izby oraz prowadzonych przez nią instytucji.

3. W szczególności komisja rewizyjna:

1) przeprowadza kontrolę finansową i gospodarczą organów i instytucji izby;

2) opracowuje sprawozdania ze swej działalności dla użytku Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i walnego zgromadzenia członków okręgowej izby;

3) zgłasza wnioski co do ulepszenia gospodarki organów i instytucji izby.

4. Komisja rewizyjna powinna wykonywać swoje czynności co najmniej dwa razy na rok, a w szczególności przed walnym zgromadzeniem członków okręgowej izby, a nadto ilekroć uzna to za potrzebne Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna lub walne zgromadzenie członków okręgowej izby.

Rozdział IV.

Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna

§ 12. 1. Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną tworzą przedstawiciele okręgowych izb, wybierani przez walne zgromadzenie tych izb spośród swych członków na okres 3 lat w tym stosunku, że na każdą rozpoczętą liczbę 50 członków przypada jeden przedstawiciel i jeden zastępca.

2. Postanowienia § 8 — 11 stosują się odpowiednio do Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z tą zmianą, że zarząd Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej składa się z prezesa, sekretarza i skarbnika oraz ich zastępców, wybieranych przez walne zgromadzenie członków tej Izby.

3. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna, jako przedstawicielka całego zawodu lekarsko-weterynaryjnego w Państwie Polskim i władza nadzorcza wszystkich okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, powołana jest poza uprawnieniami, przewidzianymi w art. 4, do:

1) uzgadniania działalności okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

2) zatwierdzania budżetów okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

3) rozstrzygania odwołań od postanowień okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

4) rozstrzygania sporów, powstałych między poszczególnymi okręgowymi izbami lub między tymi izbami, a lekarzami weterynaryjnymi;

5) opracowywania ramowych regulaminów okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz ramowych statutów instytucji, powoływanych przez izby;

6) ustalania w drodze uchwał walnego zgromadzenia członków ogólnych zasad etyki lekarsko-weterynaryjnej;

7) wydawania dziennika urzędowego.

4. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna może zakładać przymusowe instytucje ubezpieczeniowe oraz wzajemnej pomocy wspólnie dla kilku lub wszystkich okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

5. Zarządzenia i uchwały Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej obowiązują okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne i ich członków.

6. Koszty utrzymania Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i jej organów ponoszą okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne; wysokość tych kosztów oraz zasady i sposób ich rozdziału pomiędzy poszczególne okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne ustala Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna przy uchwalaniu budżetu.

Rozdział V.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

§ 13. Członkowie izby lekarsko-weterynaryjnej za naruszenie swych obowiązków wymienionych w § 7 ust. 1 ulegają karze dyscyplinarnej.

§ 14. 1. Lekarze weterynaryjni, zatrudnieni w instytucjach państwowych, nie mogą być pociągani bez zgody właściwego ministra, a lekarze weterynaryjni wojskowi bez zgody Ministra Obrony Narodowej do odpowiedzialności dyscyplinarnej przez sądy dyscyplinarne izb lekarsko-weterynaryjnych za swe czynności służbowe.

2. Uprawnienia te właściwy minister może przekazywać wojewodom względnie właściwym dowódcom okręgów wojskowych.

§ 15. 1. Kary dyscyplinarne są następujące:
a) upomnienie,
b) nagana,
c) zawieszenie w prawach członka izby,
d) skreślenie z listy członków.

2. Zawieszenie w prawach członka izby może być orzeczone do 6 miesięcy, a w przypadku powtórnego wymiaru kary zawieszenie może być orzeczone na czas do 1-go roku.

3. Kary zawieszenia w prawach członka izby, nałożone przez sąd dyscyplinarny, można obostrzyć przez ogłoszenie ich w dzienniku urzędowym izb na koszt ukaranych dyscyplinarnie, bądź też przez nałożenie grzywny do 5.000 zł. Grzywny powinny być użyte na fundusz poprawy bytu rodzin, pozostałych po zmarłych członkach izb.

4. Powtórzenie orzeczenia kary nagany przed upływem 3-ch lat od ostatniej kary nagany, pociąga za sobą utratę prawa wybieralności przy najbliższych wyborach.

5. Kara zawieszenia w prawach członka izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Państwie Polskim na czas zawieszenia oraz utratę prawa wybieralności i uczestniczenia w walnym zgromadzeniu w okresie zawieszenia. Nie powoduje natomiast utraty uprawnień, nabytych wskutek należenia członka do instytucji ubezpieczeniowych na wypadek śmierci.

6. Kara skreślenia z listy członków izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Państwie Polskim.

7. Lekarz weterynaryjny, skreślony z listy członków, może być po upływie 5 lat ponownie wpisany na tę listę na podstawie uchwały walnego zgromadzenia członków izby.

§ 16. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych powołane są:

1) jako instancja pierwsza — sądy dyscyplinarne okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, złożone z 7 — 9 członków, wybieranych przez walne zgromadzenie tych izb oraz

2) jako istancja odwoławcza — sąd dyscyplinarny Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, złożony z 10 członków, wybieranych przez walne zgromadzenie tej izby oraz 3-ch członków, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości spośród sędziów.

§ 17. 1. Sądy dyscyplinarne okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych orzekają w komplecie 3-ch członków.

2. Sąd dyscyplinarny Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej orzeka w komplecie 5 członków, w skład którego wchodzą: 4-ch członków spośród wybranych przez walne zgromadzenie Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i 1 spośród sędziów, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości, jako przewodniczący.

§ 18. Sądy dyscyplinarne są w zakresie orzecznictwa niezawisłe.

§ 19. Szczegółowe przepisy o organizacji sądów dyscyplinarnych izb lekarsko-weterynaryjnych, ich właściwości i trybie postępowania dyscyplinarnego, przepisy o rzecznikach dyscyplinarnych i obrońcach oraz o kosztach postępowania dyscyplinarnego ustali odrębne rozprządzenie.

Rozdział VI.

Sąd polubowny.

§ 20. 1. Spory między lekarzami weterynaryjnymi oraz spory lekarzy weterynaryjnych z właścicielami zwierząt i artykułów pochodzenia zwierzęcego mogą być za pisemną zgodą stron przekazane do rostrzygnięcia sądowi dyscyplinarnemu izby, jako sądowi polubownemu.

2. Przy rozpatrywaniu spraw przez sądy polubowne, o ile przepisy rozorządzenia niniejszego inaczej nie stanowią, stosują się odpowiednio przepisy księgi trzeciej, części pierwszej kodeksu postępowania cywilnego.

Rozdział VII.

Nadzór państwowy nad izbami lekarsko-weterynaryjnymi.

§ 21. Nadzór zwierzchni nad działalnością Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, poszczególnych okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz ich organów sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 22. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna przesyła niezwłocznie do wiadomości Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych bezpośrednio, okręgowe zaś izby lekarsko-weterynaryjne za pośrednictwem Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — sprawozdania roczne zarządu i komisji rewizyjnej oraz zamknięcia rachunkowe.

§ 23. 1. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zawiesić lub uchylić uchwały organów izb lekarsko-weterynaryjnych w przypadkach, gdy naruszają one postanowienia obowiązujących przepisów prawnych lub narażają porządek lub interes publiczny, niezależnie zaś od tego władny jest rozwiązać zarząd izby lekarsko-weterynaryjnej, który uchwałę powziął lub zarządzić ponowny wybór przedstawicieli okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych do Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (§ 12 ust. 1). W tym ostatnim przypadku mandaty dotychczasowych przedstawicieli okręgowych izb do Naczelnej Izby wygasają z chwilą doręczenia zarządzenia Ministra zarządowi Naczelnej Izby.

2. W przypadku rozwiązania zarządu izby lekarsko-weterynaryjnej Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje spośród lekarzy weterynaryjnych komisarza, który pełni obowiązki rozwiązanego zarządu i najpóźniej w ciągu 6-ciu miesięcy od dnia rozwiązania przeprowadzi nowe wybory.

Rozdział VIII.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 24. W celu organizacji pierwszych walnych zgromadzeń i władz izb lekarsko-weterynaryjnych Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje komisarzy wyborczych.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 42).

34

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 stycznia 1946 r.

w sprawie zakazu sprowadzania z zagranicy zagranicznych i krajowych pieniędzy papierowych.

Na podstawie art. 3 i 7-a dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), zarządzam, co następuje:

§ 1. Sprowadzanie do kraju z zagranicy bez zezwolenia Komisji Dewizowej zagranicznych i krajowych pieniędzy papierowych (banknotów) jest zabronione poza przypadkami, wymienionymi w §§ 2 i 3.

§ 2. Dla ruchu odróżnch i repatriantów Komisja Dewizowa ustalać będzie ogólnie wysokość kwot zagranicznych pieniędzy papierowych, które wolno sprowadzać z zagranicy do kraju bez osobnego zezwolenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze nie narusza postanowień specjalnych umów międzypaństwowych.

§ 4. Szczegółowe przepisy, dotyczące zakazu wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem, ustali instrukcja Ministra Skarbu, ogłoszona w Monitorze Polskim.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu: z dnia 4 października 1938 r. w sprawie wprowadzenia zakazu przywozu pieniędzy w walucie czesko-słowackiej (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 531) i z dnia 28 sierpnia 1939 r. w sprawie wprowadzenia zakazu sprowadzania z zagranicy polskich pieniędzy paierowych (Dz. U. R. P. Nr 80, oz. 527).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 43).

35

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 6 grudnia 1945 roku.

Wobec stwierdzenia, że działalność Śląskiego Zakładu Kredytowego Spółki Akcyjnej z siedzibą w Bielsku narusza prawo i jest szkodliwa dla interesu publicznego, zarządza się odebranie koncesji i likwidację tego przedsiębiorstwa.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 7, poz. 10).

36

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 grudnia 1945 roku

w sprawie ryczałtów dla urzędników Ochrony Skarbowej.

Na podstawie § 52 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 roku o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) zarządzam, co następuje:

§ 1. Urzędnikom Ochrony Skarbowej, pełniącym stale służbę zewnętrzną, przyznaję ryczałt tytułem diet i zwrotu kosztów podróży w kwocie 4.000 (cztery tysiące) złotych miesięcznie.

§ 2. Ryczałt płatny jest z dołu, łącznie z uposażeniem miesięcznym z kredytów, przeznaczonych na podróże służbowe.

§ 3. Ryczałt nie przysługuje urzędnikom, pełniącym służbę w brygadach Ochrony Skarbowej, których terytorialny zakres działania ograniczony jest tylko do miast z wyłączeniem powiatów, pełniącym służbę wewnętrzną (biurową) w urzędach ochrony skarbowej, pozostającym w stanie nieczynnym, zawieszonym w pełnieniu służby, opuszczającym samowolnie służbę, jak również w przypadkach niepełnienia z jakichkolwiek powodów co najmniej przez 14 dni w miesiącu obowiązków, przywiązanych do stanowisk i miejsc służbowych, w związku z którym ryczałt został przyznany.

§ 4. Urzędnicy Ochrony Skarbowej, pełniący służbę zewnętrzną mniej niż 14 dni w miesiącu, zwrot kosztów podróży i diet, otrzymują na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228).

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

37

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 grudnia 1945 r.

w sprawie ryczałtów dla poborców skarbowych.

Na podstawie § 52 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejsce służbowym oraz w razie przeniesie-

nia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) zarządzam, co następuje:

§ 1. Poborcom skarbowym, pełniącym służbę w Urzędach Skarbowych, których terytorialny zakres działania ograniczony jest tylko do miast z wyłączeniem powiatów, przyznaję zamiast zwrotu kosztów przejazdu w mieście ryczałt: dla miasta stołecznego Warszawy — 500 złotych, dla wszystkich innych miast — 300 zł (trzysta złotych) miesięcznie, płatnych z dołu łącznie z uposażeniem (wynagrodzeniem) miesięcznym z kredytów, przeznaczonych na podróże służbowe.

§ 2. Ryczałt ten nie przysługuje poborcom skarbowym, pozostającym w stanie nieczynnym, zawieszonym w pełnieniu służby, jak również w przypadkach niepełnienia z jakichkolwiek powodów co najmniej przez 14 dni w miesiącu obowiązków, przywiązanych do stanowisk i miejsc służbowych, w związku z którymi ryczałt został przyznany.

§ 3. Powyższy ryczałt nie pozbawia poborców prawa do należności z § 37 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) w przypadku wyjazdu i pełnienia służby poza zwykłym miejscem służbowym (miastem).

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

38

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 7 grudnia 1945 r.

w sprawie ryczałtów urzędników Rejonów Kontroli Skarbowej oraz Brygad Ochrony Skarbowej.

Na podstawie § 52 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) zarządzam, co następuje:

§ 1. Urzędnicy Rejonów Kontroli Skarbowej oraz Brygad Ochrony Skarbowej, pełniący służbę w miastach, liczących według przedwojennego urzędowego spisu ludności ponad 50.000 mieszkańców, otrzymują tytułem zwrotu kosztów przejazdu w mieście — ryczałt w kwocie 300 zł (trzysta złotych), dla miasta stołecznego Warszawy — 500 zł (pięćset złotych) miesięcznie, płatnych z dołu łącznie z uposażeniem (wynagrodzeniem) miesięcznym z kredytów, przeznaczonych na podróże służbowe.

§ 2. Ryczałt ten nie przysługuje urzędnikom, pozostającym w stanie nieczynnym, zawieszonym w pełnieniu służby, jak również w przypadkach niepełnienia z jakichkolwiek powodów co najmniej przez 14 dni w miesiącu obowiązków, przywiązanych do stanowisk i miejsc służbowych, w związku z którymi ryczałt został przyznany.

§ 3. Powyższy ryczałt nie pozbawia urzędników Kontroli Skarbowej i Brygad Ochrony Skarbowej prawa do należności z par. 37 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. (Dz. U. R P. Nr 41, poz. 228) w przypadku wyjazdu i pełnienia służby poza zwykłym miejscem służbowym (miastem).

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

39

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 1 lutego 1946 r.

o *przyjmowaniu przedpłat na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r.*

Na podstawie art. 12 ust. (1) dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. z r. 1946 Nr 2, poz 11) zarządzam, co następuje:

§ 1. Zarządzam przyjmowanie przedpłat na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r.

Do przyjmowania przedpłat na pożyczkę upoważnione są:

1) Narodowy Bank Polski,
2) Bank Gospodarstwa Krajowego,
3) Państwowy Bank Rolny,
4) Pocztowa Kasa Oszczędności,
5) Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu,
6) Polski Bank Komunalny, S. A.,
7) Bank Spółdzielczy „Społem",
8) Centralna Kasa Spółek Rolniczych,
9) Bank Związku Spółek Zarobkowych, S. A.,
10) Bank Handlowy w Warszawie, S. A.,
11) komunalne kasy oszczędności

oraz kasy urzędów skarbowych.

Przyjmowanie przedpłat będzie zakończone z dniem otwarcia publicznej subskrypcji pożyczki.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 14 lutego 1946 r. Nr 15, poz. 24).

40

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 6 lutego 1946 r. Nr D. V. 57378/4-2/55/45

w sprawie zezwolenia na bezpośrednie uiszczanie opłat stemplowych gotówką.

Do
Narodowego Banku Polskiego
w Łodzi.

Na podstawie art. 25 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 64 z 1935 r. poz. 404) Ministerstwo Skarbu zezwala Narodowemu Bankowi Polskiemu w Łodzi oraz wszystkim jego Oddziałom — na bezpośrednie uiszczanie gotówką opłat stemplowych, które obciążają klientów Banku, a pozostają w związku z wykonywanymi przez Bank czynnościami, wymienionymi w art. 20 dekretu z dnia 15 stycznia 1945 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 14).

Zezwolenie to może być w każdej chwili cofnięte, o ile zostanie stwierdzone, że Narodowy Bank Polski względnie jego oddziały nie przestrzegają przepisów rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych z dnia 10.X.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 842), dotyczących bezpośredniego uiszczania opłat stemplowych gotówką, a w szczególności §§ 42 — 47.

Podsekretarz Stanu:
Dr L. Kurowski

41

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 6 lutego 1946 r. Nr D. V. 57378/4-2/55/45

Wszystkim Izbom Skarbowym
do wiadomości z poleceniem roztoczenia kontroli nad prawidłowością zakładania i prowadzenia właściwych rejestrów.

Dyrektor Departamentu:
Mgr T. Dietrich

42

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 12 lutego 1946 r. Nr D. V. 3-1/2/3/46

w sprawie zaliczek na podatek obrotowy i dochodowy.

Do
wszystkich Izb Skarbowych

W związku z rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51) i w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50), wydanym na podstawie dekretów: z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) i z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

I. Rozporządzenia powyższe ustalają termin płatności zaliczek zarówno na podatek obrotowy jak i dochodowy do dnia 15 następnego miesiąca po miesiącu, w którym osiągnięto obrót lub dochód.

W związku ze zmianą terminu płatności zaliczek oraz ze zmianami w trybie ich obliczania omówionymi w pkt. II niniejszego okólnika, Ministerstwo Skarbu nakłada na podległe władze obowiązek najszerszego poinformowania ogółu podatników o wprowadzonych zmianach, a w szczególności o nowym terminie płatności (komunikaty w miejscowej prasie, ogłoszenia w lokalach urzędowych, ustnie przy okazji bytności podatników itp.).

II. 1) Przy obliczaniu zaliczek na podatek obrotowy należy począwszy od zaliczki za miesiąc styczeń 1946 r. stosować przepisy dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

2) Przewidzianej w art. 17 ust. 4 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. 50% zwyżki stawek podatkowych dla podatników, którzy wbrew przepisom nie prowadzą ksiąg uproszczonych lub podatkowych lub prowadzą je nieprawidłowo, nie należy stosować do czasu wejścia w życie przepisów o prowadzeniu tych ksiąg.

3) Przy obliczaniu zaliczek na podatek dochodowy należy począwszy od zaliczki za miesiąc styczeń 1946 r. stosować przepisy dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym.

4) Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 23 sierpnia 1945 r. L. D. V. 29464/3-7/61/45 zezwalający na przyjmowanie od spółdzielni zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy w wysokości zadeklarowanej bez obowiązku przedkładania bilansów pozostaje nadal w mocy. Urzędu Rewizyjne mogą jednak w ciągu roku sprawdzać dokładność wyliczonych zaliczek na podstawie ksiąg handlowych spółdzielni i żądać surowych bilansów.

5) Przy ustalaniu zaliczek na podatek dochodowy w trybie § 3 ust. 1 rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1946 r. w tym przypadku, gdy podatnik, osiągający nieperiodyczne (sporadyczne) dochody, wykazuje, że osiągnięta w miesiącu kwota stanowi w ciągu roku dochód jednorazowy z danego źródła przychodów, bądź też powtarzający się perio-

dycznie, lecz nie co miesiąc (np. artysta-malarz za sprzedany obraz, odsetki od kapitału płatne półrocznie itp.) należy dla obliczenia dochodu rocznego w celu ustalenia stopy podatku przyjmować mnożnik odpowiadający stanowi faktycznemu, a nie mnożnik dwanaście.

6) Przepis dotyczący prawa podwyższania przez władzę podatkową wysokości zaliczek miesięcznych, jako przepis proceduralny nie jest zawarty w rozporządzeniach z dnia 20 stycznia 1946 r. i znajdzie wyraz w postanowieniach dekretu o postępowaniu podatkowym.

III. Licząc się z możliwością, że zmiana terminu płatności zaliczek może nie dojść do wiadomości szerokich warstw podatników, odraczam w drodze wyjątku termin płatności zaliczek od obrotów i dochodów osiągniętych w styczniu rb. do dnia 25 lutego rb.

Za Ministra Skarbu:
Podsekretarz Stanu
Dr L. Kurowski

43
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 18 lutego 1946 r. Nr D. VI. 1338/4/46

w sprawie używania cukru i barwnika sporządzonego z cukru skrobiowego do produkcji piwa dolnej fermentacji.

Do
Centralnego Zjednoczenia
Państwowego Przemysłu Piwowarsko-Słodowniczego
w miejscu
Al. Jerozolimskie 48 m. 6.

Na wniosek Ministerstwa Aprowizacji i Handlu — Centralny Zarząd Państwowego Przemysłu Spożywczego, zawarty w piśmie z dnia 29 stycznia 1945 r. L. dz. VI. C-454/45, Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 10 ust. 6 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 762) w brzmieniu dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 291) oraz § 32 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886) zezwala browarom należącym do Centralnego Zjednoczenia na używanie cukru i barwnika sporządzonego z cukru skrobiowego, do produkcji piwa lekkiego ciemnego (słodowego) dolnej fermentacji, pod następującymi warunkami:

1) Cukier może być dodawany do piwa po stwierdzeniu zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej i po zakończeniu fermentacji głównej, w ilości nie wyżej 2,5 kg na 100 litrów piwa i w takich granicach, by zawartość ekstraktu w gotowym piwie po przeliczeniu na zawartość ekstraktu w jego brzeczce podstawowej, nie przewyższała górnej granicy zawartości ekstraktu przewidzianej dla piwa lekkiego.

2) Barwnik sporządzony z cukru skrobiowego może być użyty do produkcji piwa przed wybiciem jego brzeczki z kotła warzelnego i przed stwierdzeniem zawartości ekstraktu w brzeczce gorącej.

3) Użycie cukru i barwnika sporządzonego z cukru skrobiowego do produkcji piwa, powinno się odbywać z zachowaniem postanowień §§ 33 i 34 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu.

4) Zezwolenie niniejsze wydaje się na okres czasu do dnia 31 grudnia 1946 r.

5) Odpis niniejszej decyzji ma być dołączony do aktów weryfikacyjnych wszystkich browarów należących do Centralnego Zjednoczenia.

Za Ministra Skarbu:
Podsekretarz Stanu
Dr L. Kurowski

44
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 19 lutego 1946 r. Nr D. VI. 1287/4/46

w sprawie postępowania z zajętymi drożdżami nielegalnego pochodzenia.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz rejonów kontroli skarbowej.

Zajęte w postępowaniu karno-skarbowym drożdże o ile odpowiadają one postanwieniom art. 57 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), w brzmieniu dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 185) i § 274 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) ze względu na ich nietrwałość i duże trudności w przechowywaniu, można sprzedać przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy, w trybie art. 253 pks., względnie za zabezpieczeniem zwrócić oskarżonemu lub innym osobom, które zgłoszą uzasadnione roszczenia do zajętych drożdży (interwenientom), w trybie art. 254 pks. Cena sprzedażna, względnie zabezpieczenie wartości szacunkowej drożdży, nie mogą być niższe od wysokości obowiązującej stopy podatku spożywczego.

Przed wydaniem drożdży, zarówno w przypadku sprzedaży, jak zwrotu, należy opakowanie

z drożdżami zaopatrzyć w opaskę podatkową, odpowiadającą wadze drożdży, oraz oznaczyć pieczęcią urzędową władzy lub organu skarbowego dokonującego sprzedaży lub zwrotu. W tym celu wszystkie Izby Skarbowe dokonają zapotrzebowania na opaski podatkowe dla co najmniej jednej z kas urzędów skarbowych w siedzibie Izby.

W przypadku niemożności sprzedaży drożdży w tym trybie oraz w przypadku zajęcia drożdży nie odpowiadających cytowanym wyżej przepisom, należy większe ilości drożdży zdatnych do użytku, przesłać — po uprzednim porozumieniu się — do najbliższej terytorialnie drożdżowni, składnicy fabrycznej lub uprawnionego zakładu przerobu drożdży zwolnionych od podatku, po cenie szacunkowej bez podatku spożywczego. Każdy ładunek drożdży winien być urzędowo zabezpieczony i zaopatrzony w świadectwo przewozowe w 2-ch egzemplarzach. Jeden egzemplarz tego świadectwa ma towarzyszyć przesyłce, drugi zaś ma być przesłany bezpośrednio do właściwego terytorialnie dla miejsca przeznaczenia przesyłki rejonu kontroli skarbowej, celem sprawdzenia ładunku drożdży w miejscu odbioru. Egzemplarz świadectwa towarzyszący przesyłce ma być po potwierdzeniu odbioru zwrócony i dołączony do akt sprawy karnej, drugi zaś ma być dołączony do ksiąg drożdżowni, składnicy fabrycznej lub zakładu przerobu, jako dokument przychodu drożdży. O wysłaniu drożdży do zakładu uprawnionego do przerobu drożdży zwolnionych od podatku spożywczego, należy zawiadomić Izbę Skarbową w celu uwzględnienia wysłanej partii w ramach przydziału drożdży zwolnionych od podatku dla danego zakładu.

W przypadku zajęcia mniejszych ilości drożdży (poniżej 10 kg) i niemożności zbycia ich w trybie określonym w niniejszym okólniku, władza orzekająca może zarządzić zniszczenie drożdży.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 20 lipca 1945 r. Nr D. VI 22610/2774/4/45, stał się nieaktualny.

Za Ministra Skarbu:
Podsekretarz Stanu
Dr. L. Kurowski

45

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 21 lutego 1946 r. Nr D. VI. 1931 4/46

w sprawie odprawy celnej przesyłek UNRRA, zawierających artykuły akcyzowo-monopolowe.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż wydało do Delegatów Ministerstwa Skarbu dla spraw celnych w Warszawie, Krakowie, Gdańsku, Gliwicach i Poznaniu zarządzenie z dnia 9 lutego 1946 r. Nr D. IV. 283/1/46 o następującej treści:

„W myśl art. VII umowy zawartej pomiędzy UNRRA, a Rządem Rzeczypospolitej, mogą być pobierane należności z tytułu podatków pośrednich i opłat monopolowych od artykułów sprowadzanych do kraju przez tę organizację, w związku z ich sprzedażą.

Z postanowienia tego wynika zatym, że od przesyłek towarowych przeznaczonych dla ludności w kraju i wydawanych *bezpłatnie* należności te nie powinny być pobierane.

Jeżeli w chwili odprawy celnej nie będzie jeszcze przesądzona kwestia, czy przesyłki będą sprzedane, czy też wydane bezpłatnie, wówczas zapłata należności skarbowych od artykułów akcyzowo-monopolowych może być odroczona. W takim przypadku do zapłaty omawianych należności od przesyłek sprzedanych będzie obowiązana instytucja przeprowadzająca rozdział przesyłek przed ich wydaniem.

W związku z tym o każdej ilości odprawionych w tym trybie przesyłek Urząd Celny obowiązany jest zawiadomić właściwy terytorialnie urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych, który dokona wymiaru przypadających Skarbowi Państwa należności akcyzowo-monopolowych.

Z tych powodów podatku spożywczego od cukru i wyrobów zawierających cukier, znajdujących się w przesyłkach przeznaczonych do bezpłatnego rozdziału w kraju, nie należy pobierać.

Natomiast, o ile cukier będzie wprowadzony do kraju przez UNRRA jako artykuł samoistny, przeznaczony do rozsprzedaży bądź przez osoby prywatne, bądź też przez organizacje o charakterze publicznym, należność podatkowa winna być wymierzona i pobrana w chwili odprawy celnej, zgodnie z postanowieniami art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 700) w brzmieniu dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 315).

Kwot pobieranych przez instytucje rozdzielcze od przesyłek z tytułu kosztów manipulacyjnych i transportu nie uważa się za cenę sprzedażną danego artykułu, czy też przesyłki".

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Skarbu poleca stosować ustalone w tym zarządzeniu zasady przy załatwianiu spraw, związanych z opodatkowaniem artykułów akcyzowo-monopolowych zawartych w przesyłkach UNRRA.

Dyrektor Departamentu:
Mgr M. Siwiec

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z Ministerstwa Skarbu

KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że do dnia 31 grudnia 1945 r. uruchomione zostały następujące urzędy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej:

Nazwa i siedziba urzędu:	Dokładny adres:
I. Urząd Główny w Warszawie	— ul. Wileńska 2 4
II. Oddziały:	
1. w Gdańsku (Wrzeszcz)	— ul. Grunwaldzka 28
2. w Katowicach	— Gmach Urzędu Woj.
3. w Krakowie	— ul. Szczepańska 2
4. w Poznaniu	— Plac Wolności 3
III. Wydziały (Zespoły) Delegacyjne:	
1. w Bydgoszczy	— ul. Jagiellońska 25
2. w Kielcach	— ul. Silnizna 15
3. w Łodzi	— ul. Południowa 7 9
4. w Rzeszowie	— Sąd Okręgowy (Zamek)

KOMUNIKAT

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Kielcach, w Kasie I Urzędu Skarbowego w Kielcach w zeszycie kwitariuszów poborcy seria B., od Nr. 387701 — 387800 stwierdzono brak 10 pokwitowań opatrzonych numerami 387706 — 387715 włącznie, które równocześnie unieważnia się.

KOMUNIKAT

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w dniu 13 grudnia 1945 r. w Muszyńcu powiat Ostrołęka, w czasie pełnienia służby przez urzędnika Rejonu Kontroli Skarbowej z Ostrołęki, została skradziona urzędowa pieczęć metalowa z godłem państwowym pośrodku i następującym skrótem napisu w otoku: „Rewident Kontroli Skarbowej w Sierpcu Rej. 63".

Skradzioną pieczęć niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości wykaz kont czekowych izb skarbowych i kas urzędów skarbowych w P.K.O. rozesłany izbom skarbowym przy okólniku Nr 40 z dnia 6 lutego 1946 r, L. D. III. 283/7/46:

WYKAZ

KONT CZEKOWYCH IZB SKARBOWYCH I KAS URZĘDÓW SKARBOWYCH W P. K. O.

Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu		I. 2000
Oddział P. K. O. Warszawa		
Okręg Izby Skarbowej Białystok		
Oddział P. K. O. Warszawa		
Izba Skarbowa Białystok		I. 2001
Kasa Urzędu Skarb.	Augustów	I. 2002.
„ „ „	Białystok	I. 2003
„ „ „	Bielsk Podl.	I. 2005
„ „ „	Ełk	I. 2011
„ „ „	Gołdap	—.
„ „ „	Grajewo	I. 2006
„ „ „	Łomża	I. 2007
„ „ „	Olecko	I. 2012
Kasa Urzędu Skarb.	Sokółka	I. 2008
„ „ „	Suwałki	I. 2009
„ „ „	Wysokie Maz.	I. 2010
„ „	rewiz. Białystok	I. 2004
Okręg Izby Skarbowej Bydgoszcz		
Oddział P. K O. Bydgoszcz		
Izba Skarbowa Bydgoszcz		VI. 2500
Kasa Urzędu Skarb.	Aleksandrów	VI. 2510
„ „ „	Brodnica	VI. 2514
„ 1 „ „	Bydgoszcz	VI. 2511
„ 2 „ „	„	VI. 2512
„ „ „	„ powiat	VI. 2513
„ „ „	Chełmno	VI. 2515

Kasa Urzędu Skarb.	Chełmża	VI. 2516
,, ,, ,,	Chojnice	VI. 2517
,, ,, ,,	Człuchów	VI. 2532
,, ,, ,,	Grudziądz	VI. 2531
,, ,, ,,	Inowrocław	VI. 2518
,, ,, ,,	Lipno	VI. 2519
,, ,, ,,	Nowe-miasto	VI. 2520
,, ,, ,,	Rypin	VI. 2521
,, ,, ,,	Sępolno	VI. 2522
,, ,, ,,	Świecie	VI. 2523
,, ,, ,,	Szubin	VI. 2524
,, ,, ,,	Toruń	VI. 2525
,, ,, ,,	Tuchola	VI. 2526
,, ,, ,,	Wąbrzeźno	VI. 2527
,, 1 ,, ,,	Włocławek	VI. 2528
,, 2 ,, ,,	,,	VI. 2529
,, ,, ,,	Wyrzysk	VI. 2530
,, ,, ,,	Złotów	VI. 2533
,, ,, rewiz.	Bydgoszcz	VI. 2534

Okręg Izby Skarbowej Gdańsk
Oddział P.K.O. Gdynia

Izba Skarbowa	Gdańsk	XI. 2501
Kasa Urzędu Skarb.	Bytów	XI. 2489
,, ,, ,,	Elbląg	XI. 2495
,, 1 ,, ,,	Gdańsk	XI. 2502
,, 2 ,, ,,	,,	XI. 2499
,, 3 ,, ,,	,,	XI. 2498
,, 1 ,, ,,	Gdynia	XI. 2503
,, 2 ,, ,,	,,	—
,, 3 ,, ,,	,,	—
,, ,, ,,	Kartuzy	XI. 2508
,, ,, ,,	Kościerzyna	XI. 2506
,, ,, ,,	Kwidzyń	XI. 2492
,, ,, ,,	Lębork	XI. 2490
,, ,, ,,	Malbork	XI. 2493
,, ,, ,,	Miastko	XI. 2486
,, ,, ,,	Sławno	XI. 2487
,, ,, ,,	Słupsk	XI. 2488
,, ,, ,,	Sopot	—
,, ,, ,,	Starogard	XI. 2505
,, ,, ,,	Sztum	XI. 2491
,, ,, ,,	Tczew	XI. 2507
,, ,, ,,	Wejherowo	XI. 2504
,, ,, rewiz.	Gdańsk	XI. 2500

Okręg Izby Skarbowej Katowice
Oddział P.K.O. Katowice

Izba Skarbowa	Katowice	III. 2600
Kasa Urzędu Skarb.	Będzin	III. 2552
,, 1 ,, ,,	Bielsko	III. 2553
,, 2 ,, ,,	,,	III. 2554
,, 1 ,, ,,	Bytom	III. 2576
,, 2 ,, ,,	,,	III. 2577
,, 1 ,, ,,	Chorzów	III. 2560
,, 2 ,, ,,	,,	III. 2561
,, 3 ,, ,,	,,	III. 2562
,, ,, ,,	Cieszyn	III. 2563
,, ,, ,,	Dąbrowa Górn.	III. 2564
,, 1 ,, ,,	Gliwice	III. 2578
,, 2 ,, ,,	,,	III. 2579
,, ,, ,,	Głąbczyce	III. 2580
Kasa Urzędu Skarb.	Grodków	III. 2581
,, 1 ,, ,,	Katowice	III. 2555
,, 2 ,, ,,	,,	III. 2556
,, 3 ,, ,,	,,	III. 2557
,, 4 ,, ,,	,,	III. 2558
,, ,, ,,	Kluczborek	III. 2582
,, ,, ,,	Koźle	III. 2583
,, ,, ,,	Lubliniec	III. 2565
,, ,, ,,	Mikołów	III. 2566
,, ,, ,,	Mysłowice	III. 2567
,, ,, ,,	Niemodlin	III. 2584
,, ,, ,,	Nysa	III. 2585
,, ,, ,,	Oleśno	III. 2586
,, ,, ,,	Opole	III. 2587
,, ,, ,,	Prądnik	III. 2589
,, ,, ,,	Pszczyna	III. 2568
,, ,, ,,	Raciborz	III. 2590
,, ,, ,,	Rybnik	III. 2569
,, ,, ,,	Siemianowice	III. 2571
,, 1 ,, ,,	Sosnowiec	III. 2572
,, 2 ,, ,,	,,	III. 2573
,, ,, ,,	Strzelce	III. 2591
,, ,, ,,	Tarnowskie Góry	III. 2574
,, ,, ,,	Wodzisław z siedzibą w Rybniku	III. 2570
,, ,, ,,	w Zabrze	III. 2592
,, ,, ,,	Zawiercie	III. 2575
,, ,, rewiz.	Katowice	III. 2559

Okręg Izby Skarbowej Kielce
Oddział P.K.O. Kraków

Izba Skarbowa	Kielce	IV. 2700
Kasa Urzędu Skarb.	Busko	IV. 2701
,, 1 ,, ,,	Częstochowa	IV. 2702
,, 2 ,, ,,	,,	IV. 2703
,, 3 ,, ,,	,,	IV. 2704
,, ,, ,,	Jędrzejów	IV. 2705
,, 1 ,, ,,	Kielce	IV. 2706
,, 2 ,, ,,	,,	IV. 2707
,, ,, ,,	Kozienice	IV. 2708
,, ,, ,,	Opatów	IV. 2712
,, ,, ,,	Ostrowiec	IV. 2714
,, ,, ,,	Pińczów	IV. 2715
,, 1 ,, ,,	Radom	IV. 2716
,, 2 ,, ,,	,,	IV. 2717
,, ,, ,,	Sandomierz	IV. 2718
,, ,, ,,	Starachowice	IV. 2719
,, ,, ,,	Włoszczowa	IV. 2720
,, ,, rewiz.	Kielce	IV. 2721

Okręg Izby Skarbowej Koszalin
Oddział P.K.O. Szczecin

Izba Skarbowa	Koszalin	X. 2019
Kasa Urzędu Skarb.	Białogród	X. 2001
,, ,, ,,	Choszczno	X. 2002*
,, ,, ,,	Drawsko	X. 2003
,, ,, ,,	Gryfin	X. 2004*
,, ,, ,,	Kamień	X. 2005*
,, ,, ,,	Kołobrzeg	X. 2006
,, ,, ,,	Koszalin	X. 2007
,, ,, ,,	Chojnice n/O z siedzibą w Dębie	

Kasa Urzędu Skarb.	Nowym	X. 2008*
„ „ „	Ławiczka z siedzibą w Łoboz	X. 2009
„ „ „	Myśliborz	X. 2010*
„ „ „	Nowogród	X. 2011
„ „ „	Pyrzyca z siedzibą w Lipinach	X. 2012*
„ 1 „ „	Szczecin	X. 2015
„ 2 „ „	„	X. 2016
„ „ „	Szczecinek	X. 2013
„ „ „	Starogród	X. 2014
„ „ „	Wałcz	X. 2017
„ „ „	Zagórze	X. 2018
„ „ rewiz.	Koszalin	—

Okręg Izby Skarbowej Kraków
Oddział P.K.O. Kraków

Izba Skarbowa	Kraków	IV. 2651
Kasa Urzędu Skarb.	Biała	IV. 2652
„ „ „	Bochnia	IV. 2653
„ „ „	Brzesko	IV. 2654
„ „ „	Chrzanów	IV. 2655
„ „ „	Dąbrowa Tarn.	IV. 2656
„ 1 „ „	Kraków	IV. 2660
„ 2 „ „	„	IV. 2661
„ 3 „ „	„	IV. 2662
„ 4 „ „	„	IV. 2663
„ 5 „ „	„	IV. 2664
„ 6 „ „	„	IV. 2665
„ 7 „ „	„	IV. 2676
„ „ „	Limanowa	IV. 2666
„ „ „	Miechów	IV. 2710
„ „ „	Myślenice	IV. 2668
„ „ „	Nowy Sącz	IV. 2669
„ „ „	Nowy Targ	IV. 2670
„ „ „	Olkusz	IV. 2711
„ „ „	Oświęcim	IV. 2671
„ „ „	Tarnów	IV. 2672
„ „ „	Wadowice	IV. 2673
„ „ „	Zakopane	IV. 2674
„ „ „	Żywiec	IV. 2675
„ „ rewiz.	Kraków	IV. 2677

Okręg Izby Skarbowej Lublin
Oddział P.K.O. Lublin

Izba Skarbowa	Lublin	II. 2070
Kasa Urzędu Skarb.	Biała Podl.	II. 2051
„ „ „	Biłgoraj	II. 2052
„ „ „	Chełm Lub.	II. 2053
„ „ „	Hrubieszów	II. 2054
„ „ „	Kraśnik	II. 2055
„ „ „	Krasnystaw	II. 2056
„ „ „	Lubartów	II. 2057
„ 1 „ „	Lublin	II. 2058
„ 2 „ „	„	II. 2059
„ 3 „ „	„	II. 2060
„ 4 „ „	„	II. 2061
„ „ „	Łuków	II. 2063
„ „ „	Puławy	II. 2064
„ „ „	Radzyń Podl.	II. 2065
Kasa Urzędu Skarb.	Siedlce	II. 2066
„ „ „	Tomaszów Lub.	II. 2067
„ „ „	Włodawa	II. 2068
„ „ „	Zamość	II. 2069
„ „ rewiz.	Lublin	II. 2062

Okręg Izby Skarbowej Łódź
Oddział P.K.O. Łódź

Izba Skarbowa	Łódź	VII. 2350
Kasa Urzędu Skarb.	Brzeziny	VII. 2283
„ „ „	Końskie	VII. 2284
„ „ „	Kutno	VII. 2285
„ „ „	Łask	VII. 2286
„ „ „	Łęczyca	VII. 2287
„ „ „	Łowicz	VII. 2288
„ 1 „ „	Łódź	VII. 2251
„ 2 „ „	„	VII. 2252
„ 3 „ „	„	VII. 2253
„ 4 „ „	„	VII. 2254
„ 5 „ „	„	VII. 2255
„ 6 „ „	„	VII. 2256
„ 7 „ „	„	VII. 2257
„ 8 „ „	„	VII. 2258
„ „ „	Opoczno	VII. 2289
„ „ „	Pabianice	VII. 2290
„ 1 „ „	Piotrków	VII. 2281
„ 2 „ „	„	VII. 2282
„ „ „	Radomsko	VII. 2291
„ „ „	Rawa Maz.	VII. 2292
„ „ „	Sieradz	VII. 2293
„ „ „	Skierniewice	VII. 2294
„ „ „	Tomaszów Maz.	VII. 2295
„ „ „	Wieluń	VII. 2296
„ „ „	Zduńska Wola	VII. 2297
„ „ „	Zgierz	VII. 2298
„ „ rewiz.	Łódź	VII. 2280

Okręg Izby Skarbowej Olsztyn
Oddział P.K.O. Gdynia

Izba Skarbowa	Olsztyn	XI. 2551
Kasa Urzędu Skarb.	Bartoszyce	XI. 2552
„ „ „	Biskupiec	XI. 2566
„ „ „	Braniewo	XI. 2553
„ „ „	Darkiejmy	XI. 2554
„ „ „	Gierdawy	XI. 2555
„ „ „	Pr. Iława	XI. 2557
„ „ „	Licbark	XI. 2559
„ „ „	Łuczany	XI. 2560
„ „ „	Morąg	XI. 2561
„ „ „	Nibork	XI. 2562
„ „ „	Olsztyn	XI. 2563
„ „ „	Ostroda	XI. 2564
„ „ „	Pasłęk	XI. 2556
„ „ „	Pisz	XI. 2558
„ „ „	Rastembork	XI. 2565
„ „ „	Susz	XI. 2568
„ „ „	Szczytno	XI. 2567
„ „ „	Węgobork	XI. 2569
„ „ „	Ządzbork	XI. 2570
„ „ rewiz.	Olsztyn	XI. 2571

*) czasowo nieczynne.

Okręg Izby Skarbowej Mazowieckiej w Płocku
Oddział P.K.O. Warszawa

Izba Skarbowa Płock				I. 2201
Kasa	Urzędu	Skarb.	Ciechanów	I. 2203
,,	,,	,,	Działdowo	I. 2204
,,	,,	,,	Gostynin	I. 2205
,,	,,	,,	Maków Maz.	I. 2207
,,	,,	,,	Mława	I. 2206
,,	,,	,,	Ostrołęka	I. 2209
,,	,,	,,	Ostrów Maz	I 2208
,,	,,	,,	Płock	I. 2210
,,	,,	,,	Płońsk	I. 2211
,,	,,	,,	Przasnysz	I. 2212
,,	,,	,,	Pułtusk	I. 2213
,,	,,	,,	Sierpc	I 2214
,,	,,	,,	Sochaczew	I. 2216
,,	,,	,,	Sokołów	I. 2215
,,	,,	,,	Węgrów	I. 2217
,,	,,	rewiz.	Płock	I. 2202

Okręg Izby Skarbowej Poznań
Oddział P.K.O. Poznań

Izba Skarbowa Poznań				V. 2400
Kasa	Urzędu.	Skarb.	Chodzież	V. 2355
,,	,,	,,	Czarnków	V. 2356
,,	,,	,,	Gniezno	V. 2361
,,	,,	,,	Gorzów n/Wartą	V. 2421
,,	,,	,,	Gostyń	V. 2357
,,	,,	,,	Jarocin	V. 2358
,,	1 ,,	,,	Kalisz	V. 2351
,,	2 ,,	,,	,,	V. 2352
,,	,,	,,	Kępno	V. 2359
,,	,,	,,	Koło	V. 2360
,,	,,	,,	Konin	V. 2371
,,	,,	,,	Kościan	V. 2364
,,	,,	,,	Krosno n/O	V. 2461
,,	,,	,,	Krotoszyn	V. 2365
,,	,,	,,	Leszno	V. 2381
,,	,,	,,	Międzychód	V. 2366
,,	,,	,,	Mogilno	V. 2367
,,	,,	,,	Nowy Tomyśl	V. 2368
,,	,,	,,	Oborniki	V. 2369
,,	,,	,,	Ostrów Wlkp.	V. 2391
,,	1 ,,	,,	Poznań	V. 2401
,,	2 ,,	,,	,,	V. 2402
,,	3 ,,	,,	,,	V. 2403
,,	4 ,,	,,	,,	V. 2404
,,	5 ,,	,,	,,	V. 2405
,,	6 ,,	,,	,,	—
,,	,,	,,	Rawicz	V. 2370
,,	,,	,,	Słupca	V. 2373
,,	,,	,,	Sulęcin	V. 2424
,,	,,	,,	Szamotuły	V. 2376
,,	,,	,,	Śrem	V. 2374
,,	,,	,,	Środa	V. 2375
,,	,,	,,	Świebodzin	V. 2425
,,	,,	,,	Trzcianka	V. 2426
,,	,,	,,	Turek	V. 2377
,,	,,	,,	Wągrowiec	V. 2378
,,	,,	,,	Wolsztyn	V. 2379
,,	,,	,,	Września	V. 2380
Kasa	Urzędu	Skarb.	Zielona Góra	V. 2441
,,	,,	,,	Żnin	V. 2385
,,	,,	rewiz.	Poznań	V. 2410

Okręg Izby Skarbowej Rzeszów
Oddział P.K.O. Kraków

Izba Skarbowa Rzeszów				IV. 2751
Kasa	Urzędu	Skarb.	Brzozów	IV. 2752
,,	,,	,,	Dębica	IV. 2657
,,	,,	,,	Gorlice	IV. 2658
,,	,,	,,	Jarosław	IV. 2753
,,	,,	,,	Jasło	IV. 2659
,,	,,	,,	Kolbuszowa	IV. 2754
,,	,,	,,	Krosno	IV. 2755
,,	,,	,,	Lesko	IV. 2756
,,	,,	,,	Lubaczów	IV. 2757
,,	,,	,,	Łańcut	IV. 2758
,,	,,	,,	Mielec	IV. 2667
,,	,,	,,	Nisko	IV. 2759
,,	,,	,,	Przemyśl	IV. 2760
,,	,,	,,	Przeworsk	IV. 2761
,,	,,	,,	Rzeszów	IV. 2762
,,	,,	,,	Sanok	IV. 2763
,,	,,	,,	Tarnobrzeg	IV. 2764
,,	,,	rewiz.	Rzeszów	IV. 2765

Okręg Izby Skarbowej Warszawa
Oddział P.K.O. Warszawa

Izba Skarbowa Warszawa				I. 2150
Kasa	Urzędu	Skarb.	Garwolin	I. 2152
,,	,,	,,	Grodzisk Maz.	I. 2153
,,	,,	,,	Grójec	I. 2154
,,	,,	,,	Mińsk Maz.	I. 2155
,,	,,	,,	Nowy - Dwór	I. 2156
,,	,,	,,	Otwock	I. 2157
,,	,,	,,	Pruszków	I. 2158
,,	,,	,,	Radzymin	I. 2159
,,	,,	,,	Rembertów	I. 2160
,,	,,	,,	Ursus	I. 2161
,,	1 ,,	,,	Warszawa	I. 2101
,,	2 ,,	,,	,,	I. 2101
,,	3 ,,	,,	,,	I. 2103
,,	4 ,,	,,	,,	I. 2104
,,	5 ,,	,,	,,	I. 2105
,,	6 ,,	,,	,,	I. 2106
,,	7 ,,	,,	,,	I. 2107
,,	8 ,,	,,	,,	I. 2108
,,	,,	,,	Żyrardów	I. 2162
,,	,,	rewiz.	Warszawa	I. 2151

Okręg Izby Skarbowej Wrocław
Oddział P.K.O. Wrocław

Izba Skarbowa Wrocław				VIII. 2001
Kasa	Urzędu	Skarb.	Bolesławiec	VIII. 2004
,,	,,	,,	Brzeg	VIII. 2003
,,	,,	,,	Bystrzyca	VIII. 2002
,,	,,	,,	Głogów	VIII. 2006
,,	,,	,,	Góra	VIII. 2005
,,	,,	,,	Jawor	VIII. 2008
,,	,,	,,	Jelenia Góra	VIII. 2007
,,	,,	,,	Kamieniogóra	VIII. 2010
,,	,,	,,	Kładzko	VIII. 2009

Kasa Urzędu Skarb.	Kożuchów	VIII. 2011
,, ,, ,,	Lignica	VIII. 2012
,, ,, ,,	Lubań	VIII. 2013
,, ,, ,,	Lubień	VIII. 2015
,, ,, ,,	Lwówek	VIII. 2014
,, ,, ,,	Lilicz	VIII. 2016
,, ,, ,,	Namysłów	VIII. 2017
,, ,, ,,	Nowa Ruda	VIII. 2018
,, ,, ,,	Olawa	VIII. 2019
,, ,, ,,	Oleśnica	VIII. 2020
,, ,, ,,	Rychbach	VIII. 2021
,, ,, ,,	Strzelin	VIII. 2023
,, ,, ,,	Syców	VIII. 2024
,, ,, ,,	Szprotawa	VIII. 2026
Kasa Urzędu Skarb.	Środa Śl.	VIII. 2025
,, ,, ,,	Świdnica	VIII. 2022
,, ,, ,,	Trzebnica	VIII. 2027
,, ,, ,,	Wałbrzych	VIII. 2028
,, ,, ,,	Wołów	VIII. 2033
,, 1 ,, ,,	Wrocław	VIII. 2029
,, 2 ,, ,,	,,	VIII. 2030
,, ,, ,,	Wrocław pow.	VIII. 2031
,, ,, ,,	Ząbkowice	VIII. 2034
,, ,, ,,	Zgorzelice	VIII. 2035
,, ,, ,,	Złotoria	VIII. 2036
,, ,, ,,	Żegań	VIII. 2037
,, ,, ,,	Żóraw	VIII. 2038
,, ,, rewiz.	Wrocław	VIII. 2032

OGŁOSZENIA

W rejestrze spółdzielni naszej usunięto odpowiedzialność dodatkową. „Rolnik", Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa z odpowiedzialnością ograniczoną w Ostrzeszowie.

Sąd Okręgowy w Ostrowie. W rejestrze spółdzielni Sądu Grodzkiego w Jarocinie pod Nr. R. Sp. 16 przy firmie: Bank Ludowy w Żerkowie, Spółdzielnia z odpowiedzialnością nieograniczoną wykreślono dnia 10 grudnia 1945 z urzędu wpis niemiecki wykreślający firmę i uznano wpisy sprzed 1.IX.1939 wykreślone przez b. sąd niemiecki za nadal obowiązujące. Po przeniesieniu wpisów pod Nr. 168 rejestru spółdzielni Sądu Okręgowego wpisano dnia 20 lutego 1946 r. Pelagię Rybacką jako członka zarządu, a wykreślono Mariana Mańkowskiego.

W rejestrze spółdzielni Sądu Okręgowego w Ostrowie Wlkp. wpisano dnia 17 grudnia 1945 przy firmie: Urzędnicza Spółdzielnia Mieszkaniowa i Budowlana, Spółdzielnia z odpowiedzialnością ograniczoną w Ostrowie Wlkp., że niemiecki wpis wykreślający firmę wykreśla się i uznaje się wpisy sprzed 1 września 1939 wykreślone przez b. sąd niemiecki za obowiązujące nadal. Wpisy te przeniesiono pod Nr. R. S. III. 173. Czasopismami do ogłoszeń są odtąd „Społem" i „Głos Ostrowski" w miejsce „Orędownika Ostrowskiego" i „Głosu Spółdzielczego".